

Ôm Ấp Yêu Thương (Phần 2)

Contents

Ôm Ấp Yêu Thương (Phần 2)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9-1	29
10. Chương 9-2	32

Ôm Ấp Yêu Thương (Phần 2)

Giới thiệu

Thể loại: cận đại hiện đại - trinh thám, hệ liệt thần trộm. Số chương: 29 Converter: Ngocquynh520 Editor & Beta: Hoà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-ap-yeu-thuong-phan-2>

1. Chương 1

"Tí —" "Tách —" "Tí tách —" Nước chảy xuống từ ống trúc, đập vào tảng đá phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bên trong trang viên vẫn giữ nguyên phong cách đình viện thời xưa và kiến trúc theo lối cổ điển Âu châu kết hợp với nhau, thiếu nữ Hạ Nguyệt mặc trang phục của nữ nô bộc đang cúi xuống sửa sang lại khuê phòng của đại thiếu thư Đằng Nguyên Ái Hương. Điện thoại di động trong lòng rung động, Hạ Nguyệt lấy điện thoại ra, "Alo, cái gì? Được, tôi trở về ngay." Về mặt Hạ Nguyệt hốt hoảng, để công việc trong tay xuống, chạy ra khỏi phòng.

Đại quản gia Cao Mộc Thanh Sa của trang viên Đằng Nguyên là một người phụ nữ trung niên có vóc người cường tráng giống như vận động viên, mặt của cô ta kéo căng như một tờ giấy, đung đưa thân thể chắc nịch như cây cột đi trên hành lang liền đụng phải thị nữ thiếp thân Hạ Nguyệt của đại tiểu thư sải bước chạy trốn. Mặt Cao Mộc Thanh Sa hung dữ giật giật, hét lớn một tiếng: "Vội vàng hấp tấp chạy đi đâu?"

"Đại nhân Thanh Sa, cha tôi gọi điện thoại tới, mẹ tôi đang bệnh nặng, muốn tôi mau đi trở về." Lòng Hạ Nguyệt như lửa đốt, một bộ dáng sắp khóc lên.

" Bao lâu thì trở lại? Cô không có ở đây, ai chăm sóc đại tiểu thư." Mặt của Cao Mộc Thanh Sa không có bất kỳ biểu tình gì.

" Bệnh tình của mẹ chuyển biến tốt, tôi sẽ lập tức trở về ." Hạ Nguyệt nói.

Cao Mộc Thanh Sa do dự mấy giây mới nói: "Đi đi."

"Đa tạ đại nhân."

.

Hạ Nguyệt chạy về nhà, thấy mẹ vẫn bình thường ngồi ở trên sofa trong phòng khách liền hỏi: "Mẹ, đây là xảy ra chuyện gì?"

Sau khi mẹ Hạ Nguyệt mang theo Hạ Nguyệt đến trước cửa phòng, nói: "Có hai vị khách muốn gặp con."

"Mẹ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Hạ Nguyệt lại càng không hiểu.

"Aizz!" Mẹ Hạ Nguyệt lộ vẻ mặt u sầu, bất đắc dĩ nói: "Con đi vào sẽ biết."

Hạ Nguyệt đẩy cửa ra, nhìn thấy hai vị xa lạ khách.

Đó là Lạc Tiểu Anh và Hạ Thiệu Nhiên, tại sao hai người bọn họ lại xuất hiện ở đây? Chuyện xưa phải nói từ năm ngày trước.

Phòng dưới đất của nhà họ Hạ làm một nơi cấm kỵ.

Nơi đó chỉ thuộc về một mình Hạ Thiệu Nhiên.

Hôm nay, Lạc Tiểu Anh vô cùng buồn chán đi xuống phòng ở dưới đất. Luyện súng để giải tỏa, chơi đã liền nằm trên ghế sofa lon ngổn ngồi, nghỉ ngơi đủ rồi lại dạo bước đến trước bàn đọc sách trong phòng, nghiêng đầu nhìn laptop thật mỏng màu đen đến ngây người. Máy này có mặt mã, cô đã biết lúc ở Thanh Mai.

Ngày đó bàn tay Hạ Thiệu Nhiên đánh cực nhanh, chỉ trong nháy mắt liền nhập một chuỗi chữ cái thật dài vào đó. Tốc độ như vậy, người bình thường không mở to mắt nhìn chăm chú ba lần thì chưa chắc có thể nhớ được, mà cô lại nhìn rõ ràng.

Thị lực và trí nhớ tuyệt vời, ưu điểm đáng giá kiêu ngạo.

Lòng ngứa ngáy, ngứa tay.

Tiểu Anh cẩn thận mở máy tính ra, ngón tay đặt ở trên bàn phím, dựa vào trí nhớ nhìn Hạ Thiệu Nhiên mở máy vi tính ra ở phòng khách của khách sạn Thanh Mai, bắt chước tốc độ của ngón tay hắn đánh bàn phím.

Sau khi nhập một chuỗi ký tự vào, máy vi tính liền hoạt động. Tiểu Anh che môi lại, hưng phấn đến dậm chân, không kịp chờ đợi bắt lấy con chuột. Cô gái trong màn hình, khiến cô an tĩnh lại trong nháy mắt.

Đó là tấm ảnh cô gái cột tóc đuôi ngựa, ở trong một rừng hoa anh đào lộ ra nụ cười với ống kính. Cô gái nhỏ rất trẻ tuổi, bộ dáng mười bảy hoặc mười tám tuổi, thanh xuân, ngây thơ, tinh thần phấn chấn bông bột, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trên chóp mũi còn có mồ hôi hột, chắc là hình được chụp sau khi vừa chạy loạn trong rừng một hồi.

Đôi mắt trong sáng cong thành trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền nhỏ bên má lún sâu, cười lên đặc biệt đẹp mắt, khiến hoa anh đào trắng mịn ở sau lưng đang tranh đua nở rộ chói lọi trong ngày xuân nắng ấm cũng ảm đạm phai mờ, cảm thấy không bằng. Cô gái này không phải Lạc Tiểu Anh cô thì là ai.

Tiểu Anh nằm ở bên cạnh bàn, con chuột hoạt động đến gương mặt giống mình, thốn thức cảm thán. Khi đó mình bao nhiêu tuổi, thật sự rất ngốc nghếch! Lần đầu tiên đi Nhật Bản, lần đầu tiên thấy biển hoa anh đào, hưng phấn vui mừng chạy thật lâu ở bên trong, chạy hết nổi rồi mới giờ máy chụp hình lên nhắm ngay mình, chụp ảnh chung với hoa anh đào.

Tấm hình này được lưu trong thẻ ở trên phi thuyền Nguyệt Thần, bị cô dùng để thay thế còn có tấm hình khoa trương kia của Hạ Thiệu Nhiên, len lén cài đặt ở trong máy ảnh, còn tưởng rằng bị đại nhân hải tặc trộm đi, không thể nghĩ đến lại ở trong tay Hạ Thiệu Nhiên.

Tiểu Anh lẩm bẩm: "Nhìn, mình đúng là đầu đàn, sao không nghĩ tới là bị anh trộm đi!" Nghĩ đến mình ở trên thuyền nhỏ từng nói qua câu nguyên rửa uống nước lạnh tê răng, mặc quần chạy trốn chết kia liền không khỏi bật cười.

"Hạ Thiệu Nhiên, em thật yêu anh nha! Đem hình em làm ảnh nền, anh thật đáng yêu. Hiện tại để cho em kiểm tra một chút máy vi tính của anh, xem thử bên trong có cái gì không để người thấy được không? Nói thí dụ như, hình cô gái khác, chứng cứ anh làm chuyện xấu, Còn nữa, hắc hắc, phim đen gì đó, hoặc là hình mỹ nữ không mặc quần áo, hắc hắc!" Tiểu Anh phát ra tiếng cười bỉ ổi quái gở, lần lượt tìm tòi trong các file.

Máy vi tính của Hạ Thiệu Nhiên rất sạch sẽ, không có phim đen, không có hình mỹ nữ khỏa thân, nhưng tài liệu lại không ít, giới thiệu các tác phẩm chân chính cao nhất của viện bảo tàng, giới thiệu hệ thống bảo an mới nhất, vân vân, đều có liên quan việc trộm đạo. Tiểu Anh phát hiện tấm ảnh thú vị, có một nhà thủy tinh hình cầu, phòng thủy tinh sáng người, bên trong đủ loại hoa anh đào màu hồng, xuyên qua nóc pha lê chiếu rọi vào, đặc biệt đẹp. Trời ơi! Đó là một nhà thủy tinh anh đáp ứng xây dựng cho cô! Tiểu Anh vui sướng đến nhảy dựng, "Đã nói anh là lọ mật của em mà!"

Sau khi xem qua toàn bộ, tay tùy tiện nhấn vào file bị che giấu, đều là một chút tài liệu được cài mật mã."A! Thì ra đồ tốt ở chỗ này." Loại mật mã này chỉ cần dùng trình tự giải mã tự động do Thạch Nam biên soạn là có thể dễ dàng phá giải, nhưng làm như vậy sẽ bị Hạ Thiệu Nhiên phát hiện, Tiểu Anh suy nghĩ một chút, vẫn có phương pháp gốc nhất, dùng vận may thử mật mã.

Bình thường mà nói, mọi người đều thích sử dụng những số ngày sinh hoặc là kỷ niệm có ý nghĩa đặc biệt của mình hoặc là người một nhà làm mật mã, dĩ nhiên cũng có không thiếu một vài người ngu ngốc sẽ dùng số điện thoại di động và số chứng minh làm mật mã.

Hạ Thiệu Nhiên chắc chắn sẽ không dùng số di động, số chứng minh, số ngày sinh làm mật mã. Vậy anh sẽ dùng gì đây? Tiểu Anh chẳng biết xấu hổ gõ một dãy số sinh nhật, chứng minh của mình, ngày viện trưởng Tô nhật được cô ở dưới hoa anh đào.

Nhắc nhở: mật mã sai.

Aizz! Thử lại, ngày cô tỏ tình với anh, NO. Đổi thành, ngày anh thổ lộ với cô, NO. Ai u! Rốt cuộc mật mã là gì!

Tiểu Anh nóng lòng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Thử một lần cuối cùng, không được sẽ dùng trình tự giải mã, chính là. chính là. chính là ngày chúng ta gặp mặt lần đầu ở Phi Thuyền Nguyệt Thần."

Tiểu Anh không nhảy mất nhìn chằm chằm màn ảnh. Mật mã nhắc nhở, thành công.

Quá xuất sắc rồi!

Tiểu Anh mang theo một tâm trạng hưng phấn không thôi nhấn vào file đó. Tất cả đều là tài liệu thân bí nhất của gia tộc Đằng Nguyên, còn có giới thiệu, bản đồ và thành viên gia tộc.

Hình của đại tiểu thư Đằng Nguyên Ái Hương đặc biệt nhiều, mặc kimono, che ô, dùng cơm ở phòng ăn, thậm chí có cả hình tắm. Nếu không phải lúc trước cô từng nghe Lý Khuyên Tâm nói qua chuyện một nhà Đằng Nguyên, Tiểu Anh nhất định sẽ hoài nghi Hạ Thiệu Nhiên thâm mểm đại tiểu thư.

Khi Tiểu Anh thấy ảnh chụp tắm lưng Đằng Nguyên Ái Hương thì như bị sấm sét giữa trời đổ xuống, cả người đều ngu.

Bức tranh hoa anh đào, giống như đúc bức tranh hoa anh đào của cô. Tại sao lại như vậy, trên người của cô cũng có xăm bức tranh hoa anh đào như vậy. Tại sao hai người sẽ có hình xăm giống nhau như đúc? Tại sao?

Lý Khuynh Tâm từng nói qua, toàn bộ bí mật của nhà Đặng Nguyên giấu ở trên người đại tiểu thư Ái Hương, như vậy hình xăm hoa anh đào trên người mình có ý nghĩa gì?

Trong lòng Tiểu Anh rất không thoải mái, sợ, khủng hoảng, cực kỳ thấp thỏm, tay nắm con chuột đều đang khê run. Vì tìm được đáp án, cô nhìn tỉ mỉ từ đầu tới cuối tài liệu cả nhà Đặng Nguyên một lần. Khi thấy người phụ nữ trung niên trong tư liệu có mấy phần tương tự với mình, theo họ chồng là Đặng Nguyên Mỹ Tuyết thì Tiểu Anh liền đỏ vành mắt.

Người phụ nữ xinh đẹp đó vào hai mươi ba năm trước đã từng đi qua cô nhi viện Bình Sơn, thời gian phù hợp với viện trưởng Tô nhật được mình, cô có thể là. có thể là. có thể là mẹ. mẹ của mình?

Một vị trí nào đó ở lồng ngực co rút đau, Tiểu Anh không thể tin được tin tức chân thật hiện ra ở trước mắt, cắn chặt cánh môi lắc đầu, nội tâm hỗn loạn đến rối tinh rối mù, con chuột nắm đến vang lên "kéo kẹt".

Khóa cửa vang lên một âm thanh hơi nhỏ, là Hạ Thiệu Nhiên tới.

Tiểu Anh nhanh chóng tắt máy, đóng laptop lại, lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, đứng ở trước bàn làm việc, tận lực làm bộ dáng như không có việc gì cầm máy cắt bỏ túi chạy bằng điện lên. Hạ Thiệu Nhiên đi tới phía sau cô, ôm cô vào lòng.

Tâm tình Tiểu Anh không tốt, khổng chế không được lòng đã sớm hỗn loạn của mình, cúi đầu nhỏ bất động thật lâu. Hạ Thiệu Nhiên nắm tay nhỏ bé của cô, đặt ở bên môi hôn. Bình thường tay nhỏ bé mang đến ấm áp cho anh, vào giờ phút này lại không có một chút nhiệt độ, lạnh lẽo giống như là nắm một khối băng ở trong tay. Hạ Thiệu Nhiên xoay thân thể nhỏ bé của cô lại, nâng cằm của cô lên, hai mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

Người đàn ông trước mặt, thân phận hiển hách, là môn chủ nhà họ Hạ, là thần trộm BLACK cực kỳ nổi tiếng trong giới trộm đạo. Anh đã sớm biết rõ cô có thể có liên quan với nhà Đặng Nguyên, đã sớm biết trên lưng cô có bức tranh hoa anh đào, anh là thuần túy thích cô ư? Trong này không có trộn lẫn những nhân tố khác sao?

Tiểu Anh nghi ngờ, do dự, bàng hoàng rồi sợ hãi.

Anh yêu em, Tiểu Anh.

Giúp em thực hiện nguyện vọng chính là nguyện vọng của anh.

Anh muốn xây một tòa nhà thủy tinh thật to ở hậu viện cho em, bên trong đủ loại cây hoa anh đào, ánh nắng ấm áp, cánh hoa nhẹ nhàng bay tán loạn xuống, em có thể ở bên trong nhảy dây, ngủ trưa, chụp hình, ngắm những vì sao, làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm.

Anh ở đâu, nhà ở đó.

Nhắm mắt lại, tất cả trong đầu đều là cánh tay anh quấn khấn lựa cho cô, làm một mâm nhỏ sủi cảo nhân hải sản, trời tuyết lớn không sợ rét lạnh đưa tới hộp giữ nhiệt anh thích nhất, còn có hình của cô, tất cả chúng có liên quan tới việc anh đối tốt với cô.

Anh nói, nhớ, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, anh đều đáng giá để em tin cậy, vĩnh viễn sẽ đứng ở trước mặt em, thay em che gió che mưa, người bảo vệ em vĩnh viễn.

Anh đối với cô tốt như vậy, cô thật sự không nên hoài nghi anh.

Tiểu Anh mở mắt ướt ra, dựa vào ngực của anh. "Thế nào?" Phát hiện không đúng, Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve gương mặt của cô hỏi. "Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi."

"Vậy đi lên đi!"

"Ừ."

Cơm tối chỉ ăn có mấy hạt, cũng như chưa ăn. Không chỉ có cơm ăn không vô, ngay cả nói cũng không muốn nói, xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiểu Anh không cách nào bỏ qua. Tựa như Hạ Thiệu Nhiên không

cách nào bỏ qua tâm tình không tốt của cô. Hạ Thiệu Nhiên đóng cửa phòng dưới đất, từ phòng quyền anh đến phòng bắn súng, rồi đến phòng cất giữ đầy công cụ, quỹ bảo hiểm, đại sảnh. Trước bàn đọc sách, Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, nghiêng đầu, mắt liếc nhìn laptop, mấy chỉ tay rõ ràng rơi vào tầm mắt.

Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu lên, trầm mặc hồi lâu.

Ban đêm lại tới, Tiểu Anh ở trên giường, không cách nào ngủ, trần trọc trở mình. Trong đầu đều là hình ảnh nhìn lén từ tài liệu trong laptop của Hạ Thiệu Nhiên, tìm bị chặn đến hốt hoảng.

Hạ Thiệu Nhiên không một tiếng động đi vào phòng, lên giường, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào ngực, đổi lại thường ngày, cô nhất định sẽ vụt một cái giống như mèo con chui vào trong ngực anh, nhưng bây giờ vừa lạnh lẽo lại cứng nhắc, Hạ Thiệu Nhiên không thích cô như vậy chút nào.

Hạ Thiệu Nhiên buông cô ra, nằm lại vị trí của mình. "Anh sắp xếp hai vé máy bay đi Nhật Bản."

Giọng nói trầm thấp giống như là một ánh rạng đông chợt lóe trong bóng tối, đánh thẳng vào lòng người. Anh nói anh không phải là chúa cứu thế, nhưng theo Tiểu Anh, Hạ Thiệu Nhiên chính là chúa cứu thế của mình, đứng ở trước mặt cô, người đàn ông có thể thay cô giải quyết tất cả mọi chuyện, tồn tại như một vị thần.

Tiểu Anh cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay len lén lau đi nước mắt, giọng nói gần như nghẹn ngào nói: "Em không đi."

Trong bóng tối, lời nói thâm trầm của lực của người đàn ông vang lên lần nữa: "Không phải em muốn biết đáp án ư? Hạ Thiệu Nhiên tồn tại chỉ vì trợ giúp Lạc Tiểu Anh thực hiện từng nguyện vọng."

Nước mắt tùy ý chảy xuống, Tiểu Anh khóc, nức nở nói: "Em không muốn đi, em thật sự sợ, thật sự sợ trong tư liệu viết đều sự thật, em bị bọn họ vứt bỏ, không quan tâm hơn hai mươi năm, em không tiếp nhận nỗi sợ thật đó."

Tiểu Anh chui vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, nức nở không ngừng, Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, tròn mắt đen nhìn chăm chú như là màn đêm đen nhánh. Anh chưa từng an ủi người nên không biết an ủi cô như thế nào, anh nói: "Không nói cho em biết, một là sợ sau khi em biết sẽ chịu không nổi, hai là sợ mang tới cho em phiền toái không cần thiết. Em nên biết, hình xăm sau lưng Đặng Nguyên Ái Hương có liên quan chặt chẽ với kho báu nhà Đặng Nguyên, có bao nhiêu người đang có ý đồ với cô ta. Chuyện của nhà Đặng Nguyên rất phức tạp, trong phần tài liệu kia cũng không có đầy đủ chứng cứ chứng minh Đặng Nguyên Quân Nhất và Đặng Nguyên Mỹ Tuyết là cha mẹ ruột của em. Bọn họ có thể đúng, cũng có thể không đúng. Nếu như phải, vậy thì trên đời có thêm hai người thân để cho mình nhớ nhưng, nếu như không phải. . . . em, còn có anh."

"Nhưng!" Từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, mang theo một bụng uất ức, làm bộ đáng thương, giọng nói mềm nhũn khiến Hạ Thiệu Nhiên nghe đến rất đau lòng, bàn tay thay cô lau đi nước mắt, nói: "Đừng cho mình áp lực quá lớn, coi như là một chuyến trộm đạo kích thích căng thẳng đi."

"Một chuyến trộm đạo ư?" Tiểu Anh giương mắt, kinh ngạc hỏi: "Vậy chúng ta muốn trộm cái gì?"

"Chân tướng." Chân tướng sao!

2. Chương 2

Cứ như vậy, Hạ Thiệu Nhiên mang theo Tiểu Anh đi tới Nhật Bản. Từ chỗ Thạch Nam điều tra, tìm được thị nữ Hạ Nguyệt - cửa đột phá này.

Bên trong nhà trệt kiểu Nhật nghèo khó, hai thiếu nữ xấp xỉ tuổi hai mặt nhìn nhau, Hạ Thiệu Nhiên ở sau lưng Tiểu Anh khiến đáy lòng Hạ Nguyệt sinh ra một cỗ áp lực trước nay chưa từng có. Cái loại khí thế đó vô cùng cường đại, dọa cô sợ đến nhất thời quên cả nói chuyện, cũng may cô làm việc ở trang nguyên Đặng Nguyên đã một thời gian, đi theo bên cạnh đại tiểu thư gặp qua không ít nhân vật lớn nên bình phục tâm tình rất nhanh, lễ phép khom lưng, nhẹ nói: "Chào hai người."

"Xin chào, là Hạ Nguyệt đúng không?" Thầy giáo dạy Tiểu Anh kỹ thuật chụp ảnh là người Nhật Bản, Tiểu Anh không chỉ học được chụp ảnh từ chỗ của ông, còn học được cả tiếng Nhật. Nói chuyện với người Nhật Bản rất thoải mái tự nhiên, cũng hiểu rất rõ thói quen cuộc sống của bọn họ.

Hạ Nguyệt trả lời: "Vâng"

Tiểu Anh quan sát cô ta, nói: "Không cần khăn trang, chúng tôi không có ác ý, chỉ là muốn làm một giao dịch với cô thôi." Nói xong, móc từ trong ba lô ra một tờ chi phiếu đưa cho cô ta. Hạ Nguyệt nhận lấy, cúi đầu nhìn con số mê người phía trên, chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, tay cô ta đang phát run. Cần thận nhìn Tiểu Anh một chút, lại nhìn Hạ Thiệu Nhiên sau lưng cô một chút.

Tiểu Anh nói: "Xin giúp chút việc nhỏ, đưa tôi đến bên cạnh đại tiểu thư Đằng Nguyên làm thị nữ thiếp thân."

Hạ Nguyệt không hề nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt: "Các người muốn làm cái gì? Đến gần đại tiểu thư có mục đích gì? Tôi không thể làm như vậy, trả lại cho cô."

Hạ Nguyệt đưa chi phiếu tới trước mặt Tiểu Anh. Tiểu Anh cười, hỏi ngược lại: "Tôi giống người xấu ư?"

Khuôn mặt phấn phấn xinh đẹp đáng yêu, dáng dấp rất giống phu nhân Mỹ Tuyết. Mắt tròn, hàng lông mi cong, bộ dáng cười lên rất dịu dàng. Cô gái này cho Hạ Nguyệt cảm giác không giống người xấu, Hạ Nguyệt lắc đầu một cái nói: "Đại tiểu thư đối với tôi rất tốt, tôi không thể làm chuyện có lỗi với cô ấy."

"Đại tiểu thư đối với cô rất tốt, có thể bằng tấm chi phiếu này sao? Có số tiền kia, bệnh em trai của cô rất nhanh có thể được chữa trị, từ đó về sau một nhà các người sẽ không lo cơm áo. Cô giới thiệu tôi đến bên cạnh đại tiểu thư cũng không phải là làm trái với nguyên tắc. Tôi cam đoan với cô, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cô ấy một chút nào, hơn nữa còn có thể bảo vệ cô ấy, cô tốt nhất suy nghĩ một chút đi."

Cần tiền gấp vì tiền thuốc thang của em trai, Hạ Nguyệt trải qua một phen giãy giụa, rốt cuộc không thể chống cự được chi phiếu hấp dẫn, cuối cùng quyết định trợ giúp Tiểu Anh. Cô gọi điện cho nữ quản gia Cao Mộc Thanh Sa, nói dối mẹ bệnh nặng, trong thời gian ngắn là không về được nhà Đằng Nguyên, nhưng có nhờ chị họ là Anh Tĩnh Dữu Nguyệt đi chăm sóc đại tiểu thư. Cao Mộc Thanh Sa đồng ý gấp qua Anh Tĩnh Dữu Nguyệt rồi quyết định có để cho cô ở lại bên cạnh đại tiểu thư hay không?

Tiểu Anh không chỉ lấy được lời giới thiệu từ chỗ Hạ Nguyệt, còn hỏi được từ trong miệng cô ấy sở thích và bí mật không thể cho ai biết của đại tiểu thư. Thay vì nói là hỏi ra, không bằng nói là Hạ Nguyệt chủ động nói với cô, hơn nữa bắt cô thể không tiết lộ chuyện của nhà Đằng Nguyên cho bất luận kẻ nào.

Đến tận cùng bí mật không thể cho ai biết của đại tiểu thư Đằng Nguyên là cái gì chứ?

Giấy khai sinh, CMND, thành viên gia đình, kinh nghiệm lớn lên, còn có một khuôn mặt cực kỳ giống Đằng Nguyên Mỹ Tuyết. Thạch Nam dùng tốc độ nhanh nhất ngụy tạo ra người Anh Tĩnh Dữu Nguyệt không tồn tại mà Tiểu Anh muốn sắm vai này. Thạch Nam làm một trò đùa dai, biến Tiểu Anh Dữu Nguyệt khi còn bé thành mặt bánh bao mập mạp, vóc người tròn vo như thùng nước.

Sau khi Tiểu Anh thấy ảnh chụp, tức giận dùng đầu ngón tay đâm khuôn mặt biến thành khí cầu, đòi Thạch Nam đổi lại. Hạ Thiệu Nhiên nhìn tấm hình một chút, bàn tay vuốt vuốt đầu Tiểu Anh, nói: "Thật đáng yêu!" Đáng yêu! Đáng yêu!

Trang viên Đằng Nguyên rất lớn, quang cảnh đình viện không tồi. Tiểu Anh ở trong nhà, dưới sự hướng dẫn của người làm xuyên qua hành lang dài trong đình viện, đi tới chỗ của đại quản gia. Cô thân là nhiếp ảnh gia, thấy được cảnh sắc xinh đẹp cũng sẽ ngửa tay mà muốn chụp lại vài tấm. Tiểu Anh móc máy chụp hình trong ngực ra, vừa đi vừa vì lưu cảnh đẹp làm kỷ niệm.

Nữ quản gia xử lý việc trong nhà Đằng Nguyên, Cao Mộc Thanh Sa. Cha cô ta là quản gia đời trước của nhà Đằng Nguyên, sau khi qua đời vào hai mươi năm trước, liền do Cao Mộc Thanh Sa tiếp quản chức quản gia, đã qua hai mươi năm. Cao Mộc Thanh Sa là một người phụ nữ trung niên ba mươi tám tuổi, vóc người vừa cao lại cường tráng, lại còn mập, bộ mặt dữ tợn, mắt là một khe hở nhỏ. Chỉ là da mặt không thích hợp, dùng lời nói chính là mắt không chuẩn liền thành bê trên rồi.

Cao Mộc Thanh Sa như một cao thủ đấu vật, mặt nghiêm túc đứng ở ngay giữa phòng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt rất giống phu nhân Đằng Nguyên phu nhân, lộ ra bộ dáng hơi giật mình một chút. Trừ Cao Mộc Thanh Sa, lúc ấy trong nhà còn có một người đàn ông, vòng tay dựa vào ở cạnh tường cau mày. Hắn cao hơn đàn ông Nhật Bản nhiều, gầy teo, bộ dáng thật đẹp mắt, chỉ là sắc mặt âm trầm. Người đàn ông này rõ ràng là loại không muốn thân cận với người khác, giống như Hạ Thiệu Nhiên.

Tiểu Anh biết hắn gọi là Hắc Trạch Lương, là thị vệ cận thân của Đằng Nguyên Ái hương.

"Cô là Anh Tĩnh Dữu Nguyệt?" Vóc người đại quản gia hung hãn, giọng nói cũng là hùng hậu có lực. Tiểu Anh đóng giả Tiểu Anh Dữu Nguyệt nhỏ giọng nói: "Vâng" Kẻ trộm xuất sắc phải là tên lương gạt xuất sắc, tên lương gạt xuất sắc phải là diễn viên xuất sắc.

Diễn viên phải diễn như thế nào, lúc này Tiểu Anh hạ mi mắt, an tĩnh đứng ở trước mặt Cao Mộc Thanh Sa, bộ dáng khéo léo hiền lành thật sự là người làm nghe sai bảo.

Đôi mắt nhỏ của Cao Mộc Thanh Sa lóe sáng nhìn cô từ trên xuống dưới. Đôi mắt nhỏ sáng loáng khiến Tiểu Anh nghĩ đến một người, hình ảnh quốc tế Tiểu Ngũ Lang. Cũng là mặt bánh bao, đôi mắt nhỏ sáng loáng. Đúng là tướng vợ chồng trong truyền thuyết mà!

Cao Mộc Thanh Sa cẩn thận thẩm tra đối chiếu tài liệu thân phận, rất hài lòng khi trong tư liệu viết biết một chút thái quyền. Đại tiểu thư Đằng Nguyên ba ngày năm bữa liền gặp được tất cả các chuyện bất cóc lớn nhỏ, người bên cạnh không có chút công phu quyền cước sao được.

Cao Mộc Thanh Sa lật xem hồ sơ, nhìn chăm chăm tấm hình bị Thạch Nam sửa thành mặt bánh bao mập mạp thật lâu mới mở miệng đơn giản hỏi thăm mấy vấn đề. Tiểu Anh mồm miệng lanh lợi, người cũng cơ trí, Cao Mộc Thanh Sa thật thích cô, liền mở miệng nói: "Nhà Đằng Nguyên không thể so với những địa phương khác, tới đây phải tuân thủ quy củ của nơi này. Công việc của cô là hầu hạ bên cạnh đại tiểu thư, chăm sóc cuộc sống thường ngày của đại tiểu thư. Đồng thời cô phải luôn giữ vững cảnh giác, đề phòng những người có mưu đồ bất chính với đại tiểu thư, phát hiện có người và sự việc khả nghi. Trước tiên liền hồi báo với Lương Quân, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi, đại nhân Thanh Sa."

Cứ như vậy, Tiểu Anh dễ dàng xâm nhập vào nhà Đằng Nguyên.

Đầu mùa xuân lộ ra khí se lạnh, hoa anh đào trong vườn cây đã bắt đầu dự trữ lực lượng, cành lá đón gió chấp chờn, thỉnh thoảng có thể ở trong cành cây màu nâu tìm được nụ hoa nhỏ tí tẹo. Ở bên trong hành lang dài, Hắc Trạch lương không nói cười tùy tiện đi ở phía trước, Tiểu Anh cũng bước đi theo. Nơi xa, mấy vị phụ nữ trung niên vừa nói vừa cười đi tới.

Là Đằng Nguyên Mỹ Tuyết!

Thấy bà, Tiểu Anh kích động đến không bước chân được, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng nhanh như vậy liền gặp được bà ta, khối trái tim màu đỏ trong lồng ngực vẫn co rút lại. Trong đôi mắt rõ ràng lộ ra vẻ khát vọng và căm hận, bị hận ý đảo loạn tâm trí. Trong lúc nhất thời, Tiểu Anh đã quên mất mình đang ở chỗ nào, quên mất thân phận của mình, chỉ ngây ngốc nhìn phu nhân Đằng Nguyên ở phía trước đang chậm rãi đi tới.

Lương cúi đầu hành lễ với Đằng Nguyên Mỹ Tuyết và bạn bè của bà, Đằng Nguyên Mỹ Tuyết mỉm cười gật đầu đi ngang qua từ bên cạnh hắn, nhưng bị ánh mắt oán trách trên mặt Lạc Tiểu Anh hấp dẫn qua, đáy lòng sinh ra loại cảm giác đã từng quen biết. Đằng Nguyên Mỹ Tuyết khẽ kinh ngạc, thị nữ Ma Lý đi sau lưng bà cũng nhìn chăm chăm Tiểu Anh, chán ghét hành động lỗ mãng không hiểu lễ nghĩa của cô, đồng thời vì dung mạo của cô mà âm thầm kinh hãi.

Thị nữ Ma Lý cũng mới vừa tiến vào nhà Đằng Nguyên, chải tóc dài ngang vai để che gò má trái, chỉ lộ ra gò má phải xinh đẹp. Sau này Tiểu Anh mới từ trong miệng thị nữ khác biết được, gò má trái của Ma Lý có một vết sẹo lớn.

Tiểu Anh nhìn chăm chăm chủ tớ hai người, Lương chú ý tới cô luống cuống, nhanh chóng nói: "Còn không mau hành lễ với phu nhân."

"A!" Tiểu Anh hồi hồn, cúi đầu, cúi người chào 90 độ: "Phu nhân, người khỏe chứ, tôi là thị nữ mới tới, Anh Tinh Dữ Nguyệt."

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết cũng khôi phục lại từ trong kinh ngạc của mình, mỉm cười nói: "Dữ Nguyệt sao?"

Giọng nói rất dịu dàng! Đây chính là giọng nói của mẹ ư? Tiểu Anh rất nhanh trả lời: "Vâng"

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết dịu dàng khách khí nói: "Sau này Ái Hương phải nhờ cậy cô rồi."

"Chăm sóc đại tiểu thư là công việc của tôi, phu nhân ngài khách khí." Tiểu Anh cứng nhắc nói ra lời này, cô có thể diễn trò ở trước mặt Cao Mộc Thanh Sa và Hắc Trạch Lương, nhưng ở trước mặt Đặng Nguyên Mỹ Tuyết, cô lại không cách nào tâm bình khí hòa được.

Tính tình Đặng Nguyên Mỹ Tuyết ôn hòa như tên, cũng không quá để ý giọng điệu nói chuyện của Tiểu Anh, khéo miệng cong lên một đường cong đẹp mắt, nói với mấy người bạn của mình: "Chúng ta đi bên kia xem một chút đi!"

Tiểu Anh cúi người nhìn Đặng Nguyên Mỹ Tuyết đi qua từ bên cạnh mình, nói không ra tư vị trong lòng là gì, tóm lại là đặc biệt khó chịu.

Lương nhìn cô chằm chằm, bất mãn nhướn lông mày.

Lương mang theo Tiểu Anh tiến vào gian phòng chỗ ở của thị nữ, lạnh lùng nói: "Đây chính là phòng của cô, phòng của đại tiểu thư ở sát vách với cô, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, không cần tôi tới nói cho cô biết chứ?"

Lương và Hạ Thiệu Nhiên giống nhau ở điểm rất lạnh, điểm khác biệt là hắn nói nhiều hơn Thiệu Nhiên một chút. Tiểu Anh không ghét hắn, muốn chọc hắn nên liền lớn mật nói: "Tôi không hiểu lắm! Nếu không anh tới nói cho tôi biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm đi."

"Được, vậy tôi sẽ tới nói cho cô biết." Lương dứt lời, rút đoản đao ra, đặt lên cổ của Tiểu Anh.

3. Chương 3

Lương dứt lời, rút đoản đao ra, đặt lên cổ của Tiểu Anh. Tiểu Anh nghĩ đến mình bây giờ là cô gái Dữ Nguyệt bình thường, nhả nhận không động. Bị lưỡi đao lạnh lẽo đặt lên cổ, cô giả bộ ra một bộ dáng sợ hãi nói: "Anh đang làm cái gì? Mau lấy đao ra đi." Sở mình diễn không đủ giống như thật, tay nhỏ bé hung ác bấm bấp đùi một cái, đôi mắt lập tức đỏ lên.

"Lương, anh đang làm cái gì vậy?" Đại tiểu thư Ái Hương đột nhiên xuất hiện ở cửa giải cứu Tiểu Anh. Đường cong gương mặt lạnh lùng của Lương hòa hoãn không ít, lại không bỏ đao xuống.

Tiểu Anh chớp mắt nhờ đại tiểu thư giúp đỡ. Ái Hương ra lệnh: "Lương, mau để đao xuống."

Lương nhìn Tiểu Anh nước mắt lưng tròng, tàn nhẫn nói qua, "Ngàn vạn lần đừng để cho tôi tìm được lý do để giết cô." Hắn thu hồi đoản đao, cung kính đứng ở trước mặt Ái Hương.

"Chuyện gì xảy ra?" Ái Hương nhìn hai người. Tiểu Anh khom lưng cúi người chào, đáng thương nói: "Chào đại tiểu thư, tôi là Tiểu Anh Dữ Nguyệt, sẽ thay Hạ Nguyệt chăm sóc người."

"Nghe nói mẹ Hạ Nguyệt bị bệnh, hiện tại như thế nào?" Ái Hương rất lo lắng.

"Cám ơn đại tiểu thư quan tâm, mẹ Hạ Nguyệt tái phát bệnh cũ, còn phải thêm một thời gian nữa mới có thể tốt. Trong khoảng thời gian này sẽ do Dữ Nguyệt thay thế Hạ Nguyệt tới chăm sóc người."

Ái Hương nhíu mày nhỏ lại, "Thật làm người ta lo lắng, hi vọng mẹ Hạ Nguyệt bình an vô sự, mau sớm khỏe lại."

"Đại tiểu thư, người thật thiện lương." Tiểu Anh thật lòng nói."Trước kia Hạ Nguyệt thường nói với tôi đại tiểu thư người đối với cô ấy rất tốt, có thể chăm sóc người là Dữ Nguyệt tốt số. Người yên tâm, tôi nhất định tận tâm tận lực làm xong chuyện thuộc bổn phận, cũng sẽ thay người và Lương Quân giữ bí mật."

Ái Hương nghe được lời nói của Tiểu Anh thì trong lòng cả kinh, Lương càng thêm trừng mắt nhìn cô.

"Miệng của tôi chính là con trai, đặc biệt kín. Yên tâm đi!" Tiểu Anh nhìn về phía Lương, sử dụng ánh mắt nói cho hắn biết, hắn có nhược điểm ở trong tay cô, sau này khách khí một chút.

Thị nữ thiếp thân là một người hoàn toàn không thể ở một mình, một ngày 24 giờ tùy thời đều phải nghe theo công việc chủ nhân sai khiến. Ngày đầu tiên Tiểu Anh tiến vào nhà Đằng Nguyên sẽ không nhàn rỗi, sửa sang lại gian phòng cho đại tiểu thư, phục vụ đại tiểu thư dùng cơm, giúp đại tiểu thư chọn quần áo.

Trong vòng thượng lưu, quý phụ, các đại tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà cũng có thể chọn được thời trang lưu hành với mùa nhất. Biệt màu trắng giống như cung điện, trong gian phòng khách, quý phụ và các đại tiểu thư ngồi ở trên ghế sa lon, trong ti vi tinh thể lỏng biểu diễn kiểu dáng trang phục lưu hành mới nhất trong tuần lễ thời trang, người bán hàng mới mới đứng ở một bên, giảng giải khuynh hướng lưu hành mùa này với kim chủ, các kiểu dáng của nhãn hàng xa xỉ. Có người mẫu lục tục đi qua từ bên cạnh quý phụ, để bọn họ bình phẩm từ đầu đến chân, lựa chọn thời trang mình thích.

Đám thị nữ thiếp thân cũng đứng ở sau lưng chủ nhân của mình chờ đợi, Tiểu Anh nhìn Ma Lý, ánh mắt Ma Lý nhìn cô vô cùng bất thiện. Ái Hương chọn quần áo, Đằng Nguyên Mỹ Tuyết cho ý kiến, "Màu trắng thích hợp với con, sạch sẽ, rõ ràng."

Ái Hương cong môi cười, nói: "Ừ, con cũng cho là như vậy. Mẹ, người xem cái áo choàng màu đen này rất thích hợp với người."

"Đã có rất nhiều quần áo màu đậm rồi."

"Vậy chọn một cái màu hồng."

Đằng Nguyên Mỹ Tuyết khoát tay, "Không được không được, mẹ già rồi, không thích hợp màu sắc nhạt như vậy đâu."

"Ai nói mẹ già, mẹ còn trẻ!" Ái Hương ôm cổ Mỹ Tuyết làm nũng giống như một cô gái nhỏ.

Tiểu Anh rũ mắt xuống, thấy hình ảnh hai mẹ con thân mật thắm thiết, tâm tình chua xót, ngón tay không tự chủ kéo đường viền hoa phía dưới vạt áo. Cô đã từng ảo tưởng, nếu như mình có mẹ, nhất định sẽ là một người mẹ dịu dàng nguyên ý chải tóc cho con gái, nguyên ý trang điểm cho con gái, chọn lựa quần áo xinh đẹp. Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, khoảng cách đưa tay là có thể đụng vào, lại đang lộ ra vẻ dịu dàng và từ ái với cô gái khác.

Tiểu Anh trở lại gian phòng của mình thì đã hơn mười một giờ khuya. Sau khi rửa mặt đơn giản, để mình ngã xuống trên giường, đánh bả vai ê ẩm và ngang lưng, thật lâu không có làm công việc khổ cực như vậy. Cô nằm ở trên giường nhỏ, nhớ tới thời gian mình ra khỏi cô nhi viện. Khi đó cô mới mười tám tuổi, khi bạn cùng lứa tuổi vẫn còn dính bên cạnh cha mẹ, học tập ở trong trường, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhất trong thời kỳ tuổi trẻ, cô đã đi vào xã hội.

Vì nuôi sống mình, mỗi ngày ít nhất phải làm hai phần công việc, thời gian mỗi ngày làm tới đa bốn phần công việc. Một cô gái trẻ không có trình độ học vấn, không có một nghề thành thạo nên chỉ có thể làm công việc nặng nhọc cực khổ nhất thôi. Mỗi ngày, trời còn chưa sáng sẽ phải dậy đưa báo, đi đến nhà người có tiền làm thêm giờ, giờ cơm vào buổi trưa thì đi đưa thức ăn bên ngoài quán ăn, buổi tối còn phải rửa chén. Mùa đông, nước lạnh thấu xương, có thể lạnh thấu lòng người, cô ngồi ở trên băng ghế nhỏ phía sau, tay nhỏ bé bỏ vào trong bồn nước lạnh chất đầy mâm bát đĩa, cầm bông vải rửa chén không ngừng chà rửa.

Khi đó thường sẽ nghĩ tại sao mình sống khổ cực như vậy, mệt mỏi như vậy. Nếu như có cha mẹ nước mắt rơi đầy trong bồn lớn đầy bọt, rất nhanh không tìm thấy. Rơi lệ! Oán trách! Căm hận! Cũng không có ý nghĩa bằng mình cố gắng kiếm tiền để được sống tốt hơn.

Mười chín tuổi, không có đi học đại học, cô tự học tiếng anh, đổi công việc, phục vụ ở nhà hàng Tây phong cách câu kỳ. Mùa hè năm ấy, trong phòng ăn tới một vị khách người Nhật, sau khi dùng cơm, vị khách này để quên máy chụp hình ở nhà hàng, bị cô nhặt được. Thay khách giữ máy chụp hình, chờ ông tới lấy. Nhưng một tháng trôi qua, máy chụp hình bị bỏ quên vẫn không có người nào tới nhận. Có một ngày quá nhàn hạ, cô mở máy chụp hình ra, thử nhắm ngay cây nến trên bàn ăn nhàn xuống. Ánh đèn ảm đạm, ánh nến chập chờn, tình điệu nhàn nhạt, cả tấm hình có một loại ảm áp không nói ra được.

Ánh sáng mặt trời dưới khe hở nhánh cây, gà con ăn thóc trong hàng rào, tóc dài bị gió thổi tán loạn. . . .
. . Cô phát hiện chụp hình là chuyện rất thú vị, lưu lại thời gian, làm cho người ta hoài niệm. Ba tháng sau, vị du khách Nhật Bản mất máy chụp hình kia xuất hiện, cô trả máy ảnh cho ông, du khách Nhật Bản sau khi nhìn hình bên trong, vẻ mặt kinh ngạc, trực tiếp khen cô có thiên phú chụp ảnh, muốn truyền thụ kỹ thuật chụp ảnh cho cô.

Sau khi cô học chụp ảnh xong, cũng học xong tiếng Nhật, dựa vào cố gắng của mình, rốt cuộc thoát khỏi cuộc sống nghèo khó gian khổ. Nhưng so với đại tiểu thư Đằng Nguyên sống an nhàn sung sướng, áo đến vượn tay, cơm tới há mồm, trong lòng vẫn không thăng bằng, đặc biệt không thăng bằng.

Nghĩ đến phu nhân Đằng Nguyên mỹ lệ đoan trang có thể là mẹ, đại tiểu thư xinh đẹp dịu dàng có thể là chị em, trong lòng vô cùng buồn bã lạnh lẽo. Nằm ở trên giường, Tiểu Anh đau lòng xoay người, chống lại một đôi mắt đen nhánh.

4. Chương 4

Tiểu Anh đau lòng xoay người, chống lại một đôi mắt đen, bật ngồi dậy, chân mông trượt xuống. "Sao anh lại tới đây!"

"Không yên lòng." Hạ Thiệu Nhiên cởi giày, vén chăn lên ôm lấy cô nằm xuống, nắm tay nhỏ bé đặt lên môi hôn. Tiểu Anh giống như con mèo ngoan ngoãn dựa vào trong ngực hắn, chu miệng nhỏ một cái, tích tịch nói: "Em thấy Đằng Nguyên Mỹ Tuyết rồi."

"."

"Lúc đối mặt với bà ta, em không tỉnh tâm được, nghĩ đến bà ta có thể là người vứt bỏ em, em liền không khống chế được tâm tình của mình, không khống chế được mình mà suy nghĩ lung tung, làm thế nào đây? Em sợ mình sẽ bại lộ."

Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, nói: "Mẹ của em chưa bao giờ vứt bỏ em, bà ở cô nhi viện chờ em trở về. Hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta liền đón bà về nhà."

Trái tim Tiểu Anh đau xót, không biết nên nói gì. Đúng vậy, cô có mẹ. Mẹ của cô đang làm việc ở cô nhi viện, không phải từ nhỏ đến lớn đã tự nói với mình như vậy ư. Mẹ đại thụ vẫn luôn ở bên cạnh cô, nhìn cô lớn lên, nghe cô tâm sự hơn hai mươi năm. Cô không thể bởi vì một người mà có thể đánh vỡ giấc mộng đã thêu dệt hơn hai mươi năm. Tiểu Anh hít lỗ mũi, nháy mắt mấy cái, ép nước mắt trở lại, nói: "Anh nói đúng, mẹ của em ở nhà chờ em!" Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng vẫn không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

Ngón trỏ Hạ Thiệu Nhiên vuốt lên đầu lông mày nhỏ nhíu lại của cô, nói: "Có một phương pháp rất nhanh có thể xác định em có phải là con của bà ta hay không?"

"." Tiểu Anh trầm mặc, biết Hạ Thiệu Nhiên chỉ là cái gì.

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô, kéo vào trong ngực, "Đừng nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên."

Tiểu Anh nói: "Cứ kiểm tra DNA đi, em có thể... tiếp nhận kết quả."

"Đừng miễn cưỡng."

"Không có việc gì, em có thể ."

"." Sẽ rất nhanh kiểm tra ra? Tiểu Anh vẫn có chút sợ, cuối cùng vẫn quyết định nhổ một sợi tóc của mình đưa cho Hạ Thiệu Nhiên. Thật ra trong lòng Hạ Thiệu Nhiên không muốn để cho cô sớm biết kết quả, như vậy sẽ ít đi cơ hội rèn luyện của cô. Tính nguy hiểm nghề nghiệp của anh và cô cực cao, hơi không để ý sẽ tạo thành chuyện ngoài ý muốn, cho nên cô nhất định phải trở thành người ưu tú nhất, lợi hại nhất, vô luận đi đến nơi nào, vô luận gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể khiến anh yên tâm. Dịu dàng hôn xuống, anh nói: "Bất luận kết quả như thế nào. Nhớ, em còn có anh."

"Ừ!" Tiểu Anh điều chỉnh tốt tâm tình, cười nói: "Biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không? Hắc Trạch Lương đó giống như nhận thấy được em sẽ có mưu đồ bất chính với đại tiểu thư, có địch ý với em. Lúc xế

chiều còn gác đao ở trên cổ em.” Hạ Thiệu Nhiên nghe nói như thế, ánh mắt rét lạnh nhìn cổ nhỏ trắng nõn, bỗng chốc đứng dậy, vén chăn xuống giường, Tiểu Anh kéo anh, “Làm gì vậy! Đừng đi, anh mau trở lại, trở lại!”

Hơn nửa đêm, sợ quấy nhiễu đến người khác làm bại lộ thân phận, Tiểu Anh cứng rắn kéo Hạ Thiệu Nhiên trở về giường, dùng thân thể của mình ngăn chặn anh, “Sao thích xù lông vậy hả? Sớm biết sẽ không nói với anh.” Tiểu Anh dùng đầu ngón tay miêu tả đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc của anh, nói: “Nếu như anh phát hiện có người muốn có ý đồ với em, anh sẽ bỏ qua cho hắn ư? Lương là quá để ý đại tiểu thư thôi, có thể lý giải, đừng đi tìm hắn.” Cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái lên môi mỏng của anh, làm nũng cầu xin: “Được không?”

Hạ Thiệu Nhiên nhin hỏa khí xuống, kéo thân thể dán chặt của cô ra một khoảng cách. Mềm mại kề sát, anh sợ mình sẽ nhin không được muốn làm gì đó. Làm thị nữ của đại tiểu thư sẽ không thoải mái, anh không thể để cho cô quá cực khổ.

Một mỗi một ngày, Tiểu Anh rất nhanh ngủ thật say ở trong ngực ấm áp. Cho đến khi cô ngủ say, Hạ Thiệu Nhiên mới rón rén xuống giường, rời đi.

.

Đêm khuya yên tĩnh, cả nhà Đổng Nguyên yên lặng ngủ. Một gian phòng trong biệt thự lớn màu trắng nào đó vẫn có ánh đèn sáng yếu ớt, đó là phòng của Đổng Nguyên Quân Nhất và vợ Đổng Nguyên Mỹ Tuyết. Bọn thị nữ thiếp thân đều đang ở đây nói chuyện về phu nhân Mỹ Tuyết, họ nói mặc dù phu nhân rất xinh đẹp, cá tính ôn hòa nhưng lại hơi cổ quái. Có người nói, bà thường mộng du, một mình ngơ ngác ngồi dưới tàng cây hoa anh đào lớn ở trong sân. Còn có người nói, bà sợ tối, thường thấy ác mộng nên đèn nhỏ đầu giường trong phòng bà đều sáng mỗi đêm.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, Đổng Nguyên Mỹ Tuyết và chồng Đổng Nguyên Quân Nhất nằm ở trên một chiếc giường mềm mại, ánh đèn màu quýt đầu giường chiếu vào trên mặt Mỹ Tuyết tạo thành bóng mờ. Chân mày Mỹ Tuyết nhíu lại, con ngươi dưới mí mắt thật mỏng nhích tới nhích lui, bộ dạng ngủ không thật sự ngon giấc.

Ở trong mộng của bà, hai cô gái trẻ tuổi có dáng dấp giống nhau như đúc chia ra ôm hai đứa bé, ngồi ở trong nhà hàng, vừa nói vừa cười, tâm sự với nhau. Một cô gái trong đó muốn đi toilet, liền đặt đứa bé ở trên ghế, nói người còn lại chăm sóc. Cô gái trẻ tuổi hơn hờ đồng ý, ngón tay thon dài trêu chọc bảo bối trong lòng mình hai cái, đứa bé mềm mại cười khanh khách, gương mặt mồm mỉm, má lúm đồng tiền hăm sâu. Cô gái lại trêu chọc đứa bé trên ghế hai cái, bảo bối nhỏ cũng phát ra tiếng cười khanh khách vui vẻ.

Lúc này, mấy người đàn ông áo đen xông vào phòng ăn, cô gái chạy đi, bọn họ thô lỗ bắt lấy cô gái, cướp đi đứa bé trong ngực cô. Cô gái phản kháng kêu to, người đàn ông thô lỗ đánh một quyền khiến cô ngã đi. Một cô gái khác trở lại từ toilet, chỉ thấy con của mình nằm ở trên ghế oa oa khóc lớn, cô gái có gương mặt giống cô bị bọn xấu kéo lên xe. Đừng mang cô ấy đi, đừng.

Cảnh vật trước mắt bị gió thổi tan, một đôi mắt rỉ máu đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, con ngươi hiện lên đầy tia máu, ánh mắt dữ tợn mang theo hận ý, những chất lỏng màu đỏ sẫm sặc sụa chảy tràn không ngừng, vừa ghê tởm lại vừa kinh khủng. Đôi mắt sáng ngời đó không ngừng bay tới, càng ép càng gần, chỉ lát nữa là sẽ dán lên Mỹ Tuyết tựa vào trên tường đã sợ đến choáng váng. Đừng. ”A! Đừng tới.”

Đổng Nguyên Mỹ Tuyết bỗng chốc ngồi dậy từ trên giường, thân thể run rẩy, ánh mắt hoảng sợ, trên mặt tràn đầy mồ hôi. Là mộng, bà lại mơ thấy ác mộng đáng sợ này. Mỹ Tuyết chui đầu vào giữa gối, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Nghe tiếng la, Đổng Nguyên Quân Nhất vừa ngồi dậy đỡ bà ta, vừa dịu dàng hỏi: “Lại gặp ác mộng rồi hả?”

Mỹ Tuyết cúi thấp đầu, vẻ mặt khổ sở, “Quân Nhất, em lại nằm mơ thấy cô ấy.”

“Đừng sợ, là mộng, chỉ là mộng.” Đổng Nguyên Quân Nhất vừa an ủi vợ, đồng thời cũng trách cứ mình ở trong lòng.

.

Bên ngoài phòng tối đen như mực, có người bị ác mộng quấy nhiễu không cách nào ngủ, có người không thấy buồn ngủ chút nào. Gian phòng hộ vệ Lương, trong bóng tối, một bóng người thoáng lướt qua.

Lương đột nhiên mở mắt, móc súng lục dưới gối ra, lật người xuống giường, đuổi theo bóng đen. Đạo tặc BLACK, thân thủ mạnh mẽ, một đường chạy đến vườn hoa lớn nhà Đằng Nguyên, Lương một đường truy kích, đuổi đến vườn hoa, truy tìm người. Hai tay Lương cầm súng, nâng lên bên mặt, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đột nhiên, bóng đen nhanh chóng phi thân thoát ra từ sau núi giả cao, Lương xoay người, hòng súng nhắm ngay bóng đen, cò súng chưa được kéo liền bị BLACK mang theo bao tay da màu đen, ngón tay đung vào súng lục. "Đình! Đình! Đình! Đình!" Những tiếng vang thanh thúy khi đạn rơi xuống đất rồi nảy lên.

Lương kinh hãi, thân thủ người áo đen che mặt này giỏi hơn những kẻ tới bắt đại tiểu thư rất nhiều, chỉ là trong nháy mắt, đạn liên tục rớt ra từ trong băng đạn. Lương vứt bỏ súng lục, cùng đánh nhau với BLACK, bảo vệ nhà Đằng Nguyên đã huấn luyện nghiêm chỉnh lần lượt xông ra, từng hòng súng nhắm ngay BLACK.

Hàn quang chỗ cổ tay BLACK chợt lóe, lướt qua Lương. Lương ngửa thân thể ra sau né tránh, chân BLACK đạp lên tầng lớn bay lên núi giả, quay đầu, con người tràn đầy ý cười lạnh, bóng dáng biến mất ở trong màn đêm nồng đậm.

"Đuổi theo!" Đội trưởng hộ vệ mang theo thủ hạ truy đuổi BLACK.

"Hồng bét!" Lương cho là mình trúng kế, sải bước chạy tới phòng của đại tiểu thư. Hắn chạy thật nhanh, vô cùng gấp, đường cong lạnh lùng trên mặt thậm chí rịn mồ hôi, không phải nóng, mà là sợ.

Lương đẩy cửa phòng ra, chạy vội tới bên giường, thấy đại tiểu thư Ái Hương ngủ an ổn, lòng mới thả xuống. Hắn dè dặt bước chân đi tới trước giường, ngồi xuống, trong mắt phiếm ánh sáng nhu hòa. Cổ đột nhiên xông ra một cổ hơi nóng, Lương tiện tay lau một cái, chạm vào hơi ướt, nhờ ánh trăng mới nhìn rõ, chạm vào là vết máu đậm màu.

Một màn bàn tay người áo đen xẹt qua cổ kia hiện lên trong đầu. Là một đao kia, thủ pháp một đao kia cực nhanh, trong nháy mắt cắt rách da, khiến người ta không cảm thấy được đau đớn, sau khi trải qua vận động dữ dội mới có thể trào ra máu tươi. Nhìn máu tươi nơi đầu ngón tay, Lương đột nhiên có chút sợ, sợ mục tiêu của áo đen kia chính là đại tiểu thư.

.

Một cuộc sợ bóng sợ gió đêm qua, ngày hôm sau Tiểu Anh nghe được từ Huân Huân. Huân Huân là sư phụ nhào bột nhà Đằng Nguyên, thích châm chọc, thám thính một chút tin tức nhỏ, cô gái gốc không có tâm kế gì. Chung đụng với người như vậy, Tiểu Anh tự có cách riêng, cô thừa dịp đi phòng bếp lấy một chút đồ ăn vặt cho đại tiểu thư, lặng lẽ nói với Huân Huân đang nướng bánh mì: "Này, cô tới nhà Đằng Nguyên bao lâu rồi?"

"Hơn một năm." Huân Huân nói.

Tiểu Anh nói: "Vậy khẳng định cô biết không ít chuyện của Lương! Cô nói xem, có phải hắn từng giết người không? Tại sao bị hắn liếc mắt nhìn thì máu khắp người tôi giống như đều kết băng trong nháy mắt, thật là đáng sợ!"

Huân Huân nghiêm túc, "Không thể nói Lương đại nhân như vậy."

"Nhưng tôi thật sợ hắn đó!" Tiểu Anh giả bộ đáng vẻ sợ hãi. "Tôi muốn về nhà rồi."

"Tại sao phải về nhà! Cô gái gốc, không phải ai cũng có thể có mệnh tốt như vậy, có thể tiếp xúc gần gũi với Lương đại nhân đẹp trai đâu, giống như tôi." Huân Huân nhìn bốn phía, không phải tròn vo mập nhão thì chính là người đàn ông mạnh mẽ vác túi, đá lông nheo với Tiểu Anh, "Chỉ có thể đối mặt với tròn vo mập nhão và mặt bánh bao." Tiểu Anh an ủi vỗ vỗ bả vai của cô, "Hiểu rõ."

Huân Huân nói: "Tôi muốn có thể ngày ngày ở bên cạnh Lương, đừng nói là chăm sóc đại tiểu thư, coi như ngày ngày rửa chân cho cô ấy cũng đều nguyên ý"

"Cô thật là có lý tưởng, ha ha!"

"Ha ha ha!"

Người đàn ông anh tuấn lãnh khốc luôn có thể trở thành đề tài chung của cô gái trẻ tuổi, Tiểu Anh và sự phụ nhào bột mì Huân Huân rất nhanh thành bạn bè. Từ trong miệng Huân Huân, Tiểu Anh đào được không ít chuyện lớn, chuyện nhỏ của nhà Đăng Nguyên.

Có sát thủ xông vào trang viên giao thủ với Lương, đây đối với người nhà Đăng Nguyên đã trải qua vô số lần ám sát đã sớm thấy nhưng không thể trách rồi. Buổi sáng hôm sau, cũng như thường ngày, mặc kệ là Đăng Nguyên Quân Nhất ở viện phía trước hay là ông lão Đăng Nguyên Nhất Lang ở hậu viện đều phải dùng cơm ở phòng ăn chủ của biệt thự. Đây là quy củ không đổi của nhà Đăng Nguyên.

Thời điểm chủ nhân dùng cơm, người giúp việc cũng đứng ở một bên hầu hạ. Lần đầu tiên Tiểu Anh nhìn thấy Đăng Nguyên Nhất Lang - tộc trưởng đại tộc nhà Đăng Nguyên và Đăng Nguyên Quân Nhất - chồng của Đăng Nguyên Mỹ Tuyết. Giống như đại đa số đàn ông Nhật Bản, Đăng Nguyên Nhất Lang là một ông lão có vóc dáng thấp bé, mặt vuông, tóc hoa râm, đầu lông mày hếch lên, hai mắt lấp lánh, tinh thần tràn trề. Nhiều năm bị suyễn ho khan khiến sống lưng của ông ta có chút cong, một ông lão thấp bé hơi còng xuống một chút. Trong tài liệu nói, ông ta là một lão già nghiêm túc cổ hủ lại ích kỷ, quyền sanh sát cả nhà Đăng Nguyên đều nắm giữ ở trong tay ông ta. Ông ta đang quản lý ba kho bảo hiểm nhà Đăng Nguyên, nghe nói bên trong cất giấu số lượng lớn tài vật và bí mật bảo tàng chống đỡ nhà Đăng Nguyên nhiều năm không sụp đổ. Trừ ông ta và người bên cạnh ông ta ra, không ai biết vị trí cụ thể của kho bảo hiểm.

Cõi đời này không có tường nào không lọt gió, cũng không có bí mật nào không ra. Trải qua mấy lần do thám nhà Đăng Nguyên, đạo tặc BLACK đã thành công len vào một trong ba kho bảo hiểm dưới đất, bên trong trừ vang thối và số lượng lớn tiền mặt thì không còn gì khác.

Trên bàn ăn, thứ tự ngồi bên cạnh Đăng Nguyên Nhất Lang là con trai Đăng Nguyên Quân Nhất và con dâu Đăng Nguyên Mỹ Tuyết. Đăng Nguyên Quân Nhất không giống như cha ông, vô luận từ diện mạo hay là tính tình, ông là một người hòa ái dễ gần, tính tình ôn hòa, thấy thế nào đều có tướng vợ chồng với Mỹ Tuyết.

Hòa ái dễ gần, tính tình ôn hòa, không có hùng tâm đấu chí, vĩnh viễn làm theo lệnh người cha uy vũ bá đạo, không dám lỗ mãng phản bác. Mọi người đều biết cá tính Đăng Nguyên Quân Nhất rất mềm yếu.

Một hàng đồng phục giống nhau, trong đám người làm vẻ mặt nhợt nhạt. Chỉ có Tiểu Anh bĩu môi, vụng trộm nghiêng răng, mắt nhìn chăm chăm lên người Đăng Nguyên Mỹ Tuyết một thân cao quý xinh đẹp dịu dàng. Có lẽ đã nhận ra ánh nhìn chăm chú không thiện ý của cô, Mỹ Tuyết ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ánh mắt hai người chạm vào nhau, Tiểu Anh đột nhiên nhớ lại lời nói của Hạ Thiệu Nhiên, ánh mắt nhu hòa lại, cúi đầu.

Mỹ Tuyết cúi đầu ăn bữa sáng, không biết vì sao có cảm giác đặc biệt tốt đối với Dữu Nguyệt mới tới. Giới về nhìn sắc mặt, trong mắt Ma Lý liếc nhìn Tiểu Anh một cái.

Bởi vì thân phận đặc biệt và vấn đề an toàn, học tập của đại tiểu thư Ái Hương vẫn do giáo sư dạy học riêng. Cho dù vào lúc đi học, Tiểu Anh và Lương cũng phải theo bảo vệ bên cạnh. Thừa dịp thời gian đi vệ sinh, Tiểu Anh chạy đến trong góc vắng vẻ, mở tai nghe giấu trong lỗ tai ra, tay nhỏ bé che môi lại, đề thấp giọng nói: "Nhiên, anh ở đâu?"

"Ừ." Cô gái mình yêu ở tiền phương đấu tranh anh dũng, Hạ Thiệu Nhiên tự nhiên sẽ nhàn rỗi, anh đang truy xét lời đồn của người bên ngoài, so sánh sự khác nhau giữa hình xăm hoa anh đào của hai người. Nghe thấy anh đáp lời, Tiểu Anh vui mừng, hỏi: "Tối hôm qua là anh sao?"

"Ừ." Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm hai hình ảnh gần như giống nhau như đúc, chau mày.

Tiểu Anh vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, hừ một tiếng, "Em biết ngay là anh."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Đừng cho người khác thêm cơ hội thương tổn em."

"Ừ, em hiểu rõ. Em đã bắt đầu tìm kiếm mật thất được rồi, sẽ rất nhanh tra được chân tướng."

"Lén lút ở trong đó làm cái gì?" Đột nhiên vang lên tiếng hét lớn, Tiểu Anh bị dọa đến khẽ run rẩy.

5. Chương 5

"Lén lút ở trong đó làm cái gì?" Cao Mộc Thanh Sa đột nhiên xuất hiện, Tiểu Anh bị dọa đến khẽ run rẩy. Ngậm kín miệng từ từ xoay người, nháy mắt mấy cái với Cao Mộc Thanh Sa, nói cà lăm: "Ngài khỏe chứ, Thanh Sa đại nhân, tôi đang hát, đang hát. Là lá la."

Cao Mộc Thanh Sa hoài nghi, xác định trong tay cô không có điện thoại di động, lỗ mũi hừ một tiếng, "Dữu Nguyệt đứng không, không chăm sóc đại tiểu thư cho tốt, chạy đến nơi này ca hát, xem ra công việc rất dễ dàng."

Tiểu Anh cúi đầu không dám lên tiếng, Cao Mộc Thanh Sa kéo giọng, gia tăng âm lượng: "Nếu để cho tôi thấy được một lần, cẩn thận tôi phạt, cô, làm, công, ở, phòng, giặt, quần áo!"

Cao Mộc Thanh Sa nhất định luyện qua công phu gào thét, sức thổi kinh người, âm thanh lớn muốn chết, giống như có thể khiến căn phòng chấn động. Tiểu Anh cứng cổ, nghiêng thân thể về phía sau, mí mắt trực tiếp run lên. Một chỗ khác của máy truyền tin, Hạ Thiệu Nhiên cau mày rút tai nghe ra, ném lên trên bàn.

Dư chấn qua đi, Tiểu Anh thở dài một hơi, nói: "Thanh Sa đại nhân, ngài đừng nóng giận, Dữu Nguyệt biết sai rồi, cũng không dám nữa, tôi trở về sẽ chăm sóc đại tiểu thư." Nói xong, bàn chân như bôi dầu chạy về. Bộ mặt Cao Mộc Thanh Sa run rẩy dữ tợn, nhìn chằm chằm bóng lưng Tiểu Anh. Ai dám lười biếng không tận trung cương vị công tác với nhà Đổng Nguyên thì người đó chính là đang gây sự với cô.

Tiểu Anh vội vàng chạy về, nghĩ thầm, trước khi tuần tra mật thất phải làm tốt quan hệ với mọi người, ví dụ như đại quản gia Cao Mộc Thanh Sa, ví dụ như Hắc Trạch Lương. Cô cuống quýt chạy, va vào một người đàn ông đi ra ngay khúc quanh. Vốn hấn nên ổn định gót chân, nhưng đợi sau khi cô thấy rõ người va vào mình là ai, liền kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất. Là Đổng Nguyên Quân Nhất.

Tiểu Anh vội đứng lên từ dưới đất, cúi người 90 độ, "Thật xin lỗi, tiên sinh, thật xin lỗi."

Đổng Nguyên Quân Nhất giống như vợ Mỹ Tuyết, tính tình có tiếng rất tốt, ông nhìn cô gái nhỏ trước mặt không ngừng cúi người xin lỗi, nói: "Cô không có bị thương chứ?"

A! Tiểu Anh nâng đầu nhỏ lên, như bị hoảng sợ nói: "Không có, không có bị thương, đa tạ tiên sinh quan tâm."

"Ừ." Nụ cười của Đổng Nguyên Quân Nhất như được tắm gió xuân."Đi bộ thì đừng hoảng hốt." Dặn dò một câu ân cần, cảm giác rất từ ái. Tiểu Anh nghĩ đến thân phận của mình, cúi đầu nói: "Vâng"

Đổng Nguyên Quân Nhất gọi cô gái vừa lướt qua bên cạnh mình, hỏi: "Cô là người bên cạnh Ái Hương à?"

Tiểu Anh xoay người, đứng thẳng, kính cẩn lễ phép nói: "Dạ tiên sinh, tôi tên là Dữu Nguyệt." Đôi mắt vừa tròn vừa lớn kia khiến Đổng Nguyên Quân Nhất nhớ tới Mỹ Tuyết lúc còn trẻ, "A, không có việc gì, cô đi đi."

"Vâng"

Trong một chiếc xe màu đen cách nhà Đổng Nguyên không xa, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chằm chằm hai hình vẽ hoa anh đào gần như giống nhau như đúc, lâm vào trầm tư.

"Cạch" cửa xe bị kéo ra, Thạch Nam bưng hai chén mì kéo nóng hổi lên. Hạ Thiệu Nhiên nhận lấy một chén, chiếc đũa quẩn lấy sợi mì, Thạch Nam không ăn sáng, giờ đã ăn như hổ đói. Trong miệng ngậm lấy sợi mì, vẫn không nhai nổi: "Còn chưa có phát hiện sao?"

"." Thạch Nam đưa sợi mì hết vào trong miệng, để đũa xuống, di chuyển con chuột một chút, hai hình ảnh được phóng đại đến lớn nhất, tự động kiểm tra chỗ không giống nhau.

Hạ Thiệu Nhiên ăn mì kéo nói: "Cơm nước xong, giúp tôi làm xét nghiệm ADN."

"Ừm!" Thạch Nam dừng lại, "Có cần phải làm như vậy không?"

"Có." Thạch Nam không đồng ý, chiếc đũa quần mì sợi nói: "Tiểu Anh có quyền biết rõ chân tướng."

Hạ Thiệu Nhiên để đũa xuống, rũ mắt, "Nếu như chân tướng làm người ta đau đớn thì sao?"

"." Động tác quần vắt mì của Thạch Nam chậm lại. Ai nha! Người sư huynh này của hần thật là không muốn thấy tâm can bảo bối chịu một chút tổn thương! Bảo vệ thật sit sao!

"Tích tích! ! ! ! !" Phần mềm phân tích hình ảnh phát ra cảnh báo, nhắc nhở tìm ra được điểm khác biệt giữa hai tấm hình.

Tiểu Anh chạy về phòng học của đại tiểu thư thì thầy giáo đã dạy xong tiết. Lương thấy cô trở lại, vẻ mặt không vui hỏi: "Đi đâu?"

Tiểu Anh xoa bụng, nói: "Đi phòng vệ sinh."

Lương hiển nhiên không tin lời của cô..., lông mày nhíu thật cao, Ái Hương tới giật nhẹ ống tay áo của hần, "Được rồi, đừng có bày ra khuôn mặt hung dữ nữa, sẽ dọa sợ Dữu Nguyệt."

Lời nói của Ái Hương đối với Lương mà nói còn có phân lượng hơn thánh chỉ của thiên hoàng bệ hạ. Lương thu hồi địch ý, Tiểu Anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ái Hương hài lòng biểu hiện của Lương, phân phó nói: "Dữu Nguyệt đi đổi bộ quần áo đi, một lát chúng ta đi chơi." Nghĩ đến lần trước ra khỏi phủ Đằng Nguyên là chuyện một tháng trước, Ái Hương kích động giống như chim nhỏ sổ lồng, đặc biệt hưng phấn.

Tiểu Anh chạy về gian phòng của mình thay quần áo, khi trở về là một thân trang phục đơn giản, trẻ trung, nhẹ nhàng khoan khoái. Giày Cavans, quần jean, mũ lưỡi trai, tóc thắt bím đuôi ngựa, bộ dáng khéo léo lại tinh thần phấn chấn. Ba người ở cửa ra vào gặp phải phu nhân Mỹ Tuyết và thị nữ Ma Lý của bà.

Mỹ Tuyết tìm con gái nói chuyện phiếm, hỏi: "Đây là muốn đi ra ngoài sao?"

Ái Hương nói: "Tụi con muốn đi công viên Tân Túc, mẹ đi cùng tụi con không?"

Ánh mắt Mỹ Tuyết không tự chủ liếc về phía cô gái khéo léo bên cạnh, nói với Ái Hương: "Các con đi chơi đi, ta không đi đâu."

"VẬY MẸ, GẶP LẠI SAU."

"Ừ. ĐI ĐƯỜNG CẨN THẬN."

"Dạ biết!" Ái Hương mang theo Lương và Tiểu Anh rời đi, khuôn mặt Mỹ Tuyết tràn ra nụ cười dịu dàng, ánh mắt lạnh lùng của Ma Lý lộ ra tính toán âm hiểm.

Đại tiểu thư ra cửa, hộ vệ đi theo, ba chiếc xe hơi trước sau lái rời khỏi trang viên. Trong góc, Ma Lý với ánh mắt lạnh lẽo, nắm điện thoại nói: "Người đã ra cửa."

"Cô làm gì ở đây?" Chỗ nào cũng có một tiếng bạo hồng của đại quần gia, mắt Ma Lý liếc nhìn một cái, điện thoại di động trượt vào trong tay áo, kính cận lễ phép xoay người, vẻ mặt hoàn toàn giống như người chết đáp lời: "Phu nhân sai tôi xem hoa anh đào đã nở chưa?"

"Hừ!" Lỗ mũi đại quần gia hừ một tiếng, "Đã xem xong chưa, nhìn xong nhanh đi về." Ma Lý cúi thấp đầu, mắt lộ ra ánh sáng hung ác, khom lưng lui ra. Đại quần gia chấp tay sau lưng nghiêng đầu suy nghĩ, từ khi Ma Lý này vừa vào nhà Đằng Nguyên liền thần thần bí bí, nhìn dáng dấp cũng không giống người tốt, sau này chú ý nhiều một chút.

Lá của cây hoa anh đào trong công viên Tân Túc mới vừa dài ra, mang theo từng luồng gió xuân lạnh lẽo thổi lướt qua lòng người, tinh thần sảng khoái, tâm tình thoải mái. Cây ngô đồng đúng tiêu chuẩn phong tình nước Pháp, vườn hoa theo đúng tiêu chuẩn phong cảnh nước Anh, vườn hoa kiểu Nhật truyền thống, ba người đứng lúc gặp lại nhau ở cùng một chỗ lớn nhất trong công viên. Trong tầng hai của đình viện bên cạnh bờ hồ, người áo đen ba bước một tốp, năm bước một trạm canh giữ nghiêm mật, phá hư hết một nửa cảnh đẹp. Ái Hương ném thức ăn cá trong tay cho bầy cá trong hồ, Lương ôm lấy cánh tay, dựa cột đá nhìn

cô, ánh mắt lưu luyến, không nói rõ hết được nhu tình mật ý. Tâm tình Ái Hương không tẻ, thỉnh thoảng nghiêng đầu nở nụ cười, lần đầu tiên Lương cong khóe miệng lên.

Người bình thường ít nói ít cười, cười lên đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt ôn hòa.

Ái Hương ném toàn bộ thức ăn cá trong tay xuống, vỗ vỗ tay ở trong đình, ngồi xuống trên ghế dài, nghiêng đầu nhìn Lương, nháy mắt mấy cái, tựa như muốn mời. Lương ngồi xuống ghế dựa, hai người cách nhau khoảng cách một người, Ái Hương lắc lư hai chân, tay nhỏ bé đặt ở trên ghế, Lương đưa tay, bàn tay để lên bàn tay nhỏ bé. Ái Hương cúi thấp đầu, mím môi cười, ngẩng đầu nhìn mấy người giống như cọc gỗ kia một chút, mắt nhìn thẳng hộ vệ nghiêm túc nơi xa, nghiêng thân thể qua, nhanh chóng hôn xuống gò má Lương, sau đó che khuôn mặt nóng bừng của mình cười khúc khích.

Yêu hộ vệ của mình, đây chính là bí mật đại tiểu thư Đằng Nguyên không thể cho ai biết.

Chủ tớ yêu nhau rất khó khăn, làm cho người ta ngọt ngào làm người ta thấy chua xót. Tiểu Anh chợt ý thức được một chút, đại tiểu thư có tiền, có quyền, có thân phận không nhất định sống vui vẻ như cô gái nhà dân nghèo.

Tiểu Anh thoải mái thở dài một hơi, bỗng chốc nghiêng đầu, rõ ràng phát hiện trong bụi cây dưới đình đưa ra một ống súng đen ngòm, cô cả kinh quát to một tiếng: "Có sát thủ!"

6. Chương 6

"Pằng --" Tiếng súng vang lên, một hộ vệ ứng tiếng ngã xuống. Hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng rút súng giằng co với sát thủ, Lương bảo vệ đại tiểu thư rút lui từ cầu thang đình bên kia, Tiểu Anh ôm đầu tránh né đạn. Bọn cận vệ và mai phục ở đây đối kháng kịch liệt mười mấy tên sát thủ, "Pằng pằng pằng!" Tiếng súng nổi lên bốn phía.

"Á!" Lại một tên hộ vệ trúng đạn, ngã xuống. Sát thủ chia làm hai nhóm, một nhóm lấy hỏa lực hung mãnh che chở, dồn lên đình. Một nhóm khác đánh giết sát thủ bên kia, chuẩn bị bắt sống Đằng Nguyên Ái Hương. Thuật bắn súng của Lương như thần, giải quyết xong hai người ngu ngốc xông lên, một tay thủ sẵn trong ngực Ái Hương, mặt mũi lạnh lùng, chuẩn bị mở một đường máu.

Sát thủ tre già măng mọc, Lương bắn tất cả đạn trong băng đạn, quay đầu lại nhìn Tiểu Anh vẫn luôn đi theo sau lưng và mấy tên hộ vệ áo đen, quả quyết giao Ái Hương cho Tiểu Anh, ra lệnh: "Đi!" Hắn đá bay súng sát thủ, một người một ngựa ngăn bọn sát thủ lại.

Tiểu Anh lôi kéo đại tiểu thư thừa dịp rối loạn chạy đi, Ái Hương không ngừng nhìn về phía sau, "Lương, cẩn thận."

"Yên tâm, anh sẽ không chết." Lương hô lên bảo đảm, quả đấm đánh vào trên xương sườn sát thủ, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng trầm đục.

Tiếng súng nổi lên bốn phía sau lưng, Tiểu Anh lôi kéo Ái Hương liều mạng chạy ra, đại tiểu thư ăn sung mặc sướng, chân mệt mỏi mềm nhũn ra, hơi thở xốc xếch. Gặp phải một cây anh đào cực lớn, Tiểu Anh buông lỏng tay ra, vòng qua trở ngại. Tay Ái Hương chống đầu gối, cúi đầu hung hăng thở hổn hển.

Thấy xe, Tiểu Anh vui mừng nói: "Tiểu thư, chúng ta an toàn."

Sau lưng không có tiếng động, Tiểu Anh lập tức quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, đại tiểu thư không biết gì bị mình vứt bỏ. Trời ơi, tại sao cô có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Tiểu Anh nhất thời đau đầu nhức óc, bận rộn lo lắng trở về đường cũ, bên cạnh cây hoa anh đào lớn, Đằng Nguyên Ái Hương bị hai người sát thủ bắt được, đang muốn mạnh mẽ mang đi.

"Buông tôi ra, mau buông tôi ra." Ái Hương gọi: "Lương, cứu cứu em."

Tiểu Anh muốn tiến lên ngăn cản, nhưng cô không có vũ khí, nghĩ thầm mình khẳng định đánh không lại những sát thủ liều mạng kia. Làm thế nào? Làm thế nào? Không thể để cho kẻ xấu mang Ái Hương đi. Tâm quỳnh lên, nắm hai khối đá trên mặt đất lên, ném tới cái ót sát thủ.

Hòn đá lớn chừng nắm đấm, vẽ ra trên không trung đường vòng cung hoàn mỹ, trực tiếp văng vào cái gáy sát thủ. Tiểu Anh luyện qua vô số lần bay dây thừng, Tiểu Anh xác định 100% ngay chính giữa mục tiêu, nhắm mắt lại chờ đợi kết quả, chỉ nghe "bốp" một tiếng. Vừa mở mắt nhìn, sát thủ lão đảo bước chân, từ từ ngã xuống đất, cái ót nở ra một đóa hoa lớn màu đỏ, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Một gã sát thủ khác thấy đồng bạn bị thương, lập tức quay đầu, bóng đen khổng lồ đập vào mặt. Hắn sợ đến trợn mắt há mồm, quên tránh né, cái trán đập vào độ bén nhọn, lực va chạm khiến cho hắn ngã xuống, "Pằng" súng trong tay của hắn văng lên, đạn bắn về phía không trung.

Chim chóc trong rừng cây bị dọa bay lên trời, Lương bị năm, sáu tên sát thủ bám chặt liền ngơ ngẩn cả người, lập tức mạnh tay với đám sát thủ, không ngừng dây dưa, âm thanh gãy xương vang lên.

Ái Hương nhìn thấy sát thủ bị thương ở đầu, lão đảo bỏ dây, hoảng sợ lui về phía sau. Tiểu Anh sải bước chạy tới, kêu to: "Mau nhặt súng lên."

Ái Hương ngây ngốc sững sờ, động tác cứng nhắc nhặt súng lục trên cỏ lên, tay run run nhắm ngay cái trán sát thủ. Tiểu Anh phi thân dùng một cước gạt ngã một người sát thủ khác, lặn một vòng trên cỏ tới bên cạnh Ái Hương, đập cổ tay sát thủ, làm khẩu súng trong tay hắn rơi xuống, nhắm ngay đầu đang chảy máu của hắn.

Tiếng bước chân gấp gáp đến gần, Tiểu Anh lập tức xoay người nhắm hòng súng ngay người vừa tới. Lương sững sờ, Ái Hương thả súng trong tay xuống, nhào vào trong ngực hắn. Lương tới, Tiểu Anh mới yên lòng, thu hồi súng. "Đi mau."

Lương mang theo hai cô gái đi tới bên chỗ để xe hơi. Lúc này, phía sau đại thụ lại xông ra năm người, năm khẩu súng đều nhắm ngay đầu ba người.

"Pằng --" đạn bắn xuyên bả vai Lương, máu đỏ tươi chảy ra từ bả vai.

"Lương!" Ái Hương đỡ hắn, khóe mắt ướt át.

Tiểu Anh nhú mày nhỏ, lắm bầm: "Tôi không muốn chết ở đây."

Tiểu Anh dứt lời, móc súng lục giấu ở ngang lưng ra, "Pằng" một tiếng. Một sát thủ che cánh tay chảy máu nhe răng nhếch miệng, đạn bắn như mưa rơi tới. Lương mang theo Ái Hương chạy trốn ở trong mưa đạn đến dưới cây ngô đồng, Tiểu Anh nổ súng lung tung, vừa đánh vừa kêu: "Mau tránh ra, kỹ thuật bắn súng của tôi rất tệ. Bắn chết người, tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Đạn "pằng pằng pằng" sượt qua bên mặt sát thủ, ba tên sát thủ mắng chữ nhắm hòng súng ngay Tiểu Anh. Tiểu Anh liền lặn một vòng núp ở phía sau đại thụ, "Pằng pằng pằng" số đạn bắn vào cây cối. Tiểu Anh nhắm mắt cẩn thận bắn lung tung, một viên đạn bay về hướng mặt trời lặn.

Bọn sát thủ thấy tình cảnh này, khóe miệng nở hoa, bước từng bước tiến tới gần cây ngô đồng. Bên kia, Lương rút chủy thủ ra, chịu đựng đau đớn trên bả vai, gọt một nhánh cây nhỏ bằng ngón tay, ngồi dưới đất gọt từng dao.

Bên này, Tiểu Anh giống như có thể nghe được tiếng bước chân tới gần của sát thủ, ngừng thở, vừa "Pằng pằng" hai phát, đạn vút vút đều lệch mục tiêu. Kỹ thuật bắn súng quá tệ, chọc cho bọn sát thủ không có đẳng cấp điên cuồng cười lên.

"Bốp!" Một con chim trúng đạn rơi xuống từ trên trời, rớt ngay trên đầu một tên sát thủ. Sát thủ lấy con chim chết chảy máu trên đỉnh đầu xuống, khề nguyên rửa một câu: "Khốn kiếp!"

"Pằng" là đạn xuyên qua ống giảm thanh. Sát thủ cười vui vẻ nhất đột nhiên bất động, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cổ tay chảy máu của mình. Lại thêm hai tiếng "Pằng pằng", cổ tay hai gã sát thủ khác đồng thời bị bắn trúng. Tia hồng ngoại nhắm ngay lồng ngực một tên sát thủ trong đó, chấm đỏ nhỏ làm người ta kinh ngạc sợ hãi. Bọn sát thủ che vết thương liều mạng rút lui.

Tiểu Anh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô gái có thân thủ nhanh nhẹn treo ngược trên cành cây, mang mặt nạ bướm bướm chỉ cách Tiểu Anh một chút. "Khuyên Tâm!"

Tiểu Anh nhỏ giọng hô, vui mừng thiếu chút nữa kêu thành tiếng."Sao cô lại ở nơi này?"

Lý Khuynh Tâm nhẹ nhàng nhảy xuống, liếc bốn phía mở miệng: "Sư huynh lo lắng cho cô."

Cô ấy dạy dỗ: "Mèo đàn, sao qua một năm lại càng làm cho đầu của mình dần thêm. Đến súng cũng không biết dùng, còn có thể làm gì chứ!"

Tiểu Anh biện giải cho mình: "Lần đầu tiên tôi nổ súng với người khác, có thể không khẩn trương sợ hãi sao?"

"Được rồi, đừng giải thích, nhanh đi tìm bạn của cô đi!"

Lương là hộ vệ đứng đầu nhà Đằng Nguyên, cao thủ hạng nhất. Bọn sát thủ không dám chậm trễ, nắm chặt súng lục đè thấp bước chân, cẩn thận tiến tới gần. Lương ở phía sau đại thụ nhắm đúng thời cơ, ném chùy thủ bay ra, "A!" Dao ở giữa ngực một sát thủ,

"Á!" Mi tâm một gã sát thủ khác trúng tên, chính là mũi tên được gọt đến bén nhọn từ một nhánh cây

Sau khi dùng sức ném mạnh, Lương dựa vào đại thụ trượt xuống, vết thương trên bả vai không ngừng tuôn máu ra. Ái Hương cởi áo khoác xuống, quần lầy cánh tay của hắn, nóng nảy lo lắng hỏi: "Lương, không sao chứ!"

"Yên tâm, không chết được." Ái Hương rơi nước mắt lã chã, cắn chặt lấy môi dưới, không để cho mình khóc thành tiếng.

"Tiểu thư, Lương đại nhân, các người có ở đây không?" Tiểu Anh ở gọi đồng bạn ở trong rừng.

Ái Hương gạt lệ, thò đầu ra, "Dữu Nguyệt, chúng tôi ở đây."

Tiểu Anh bước nhanh chạy tới, vừa nhìn hơn nửa bả vai Lương đã nhuộm thành máu đỏ, thân thể khom xuống đỡ hắn, "Chúng ta phải nhanh rời khỏi đây." Ánh mắt Lương bén nhọn, vẫn còn phòng bị với cô.

Tiểu Anh thúc giục: "Mau lên!" Lương đưa tay cho cô, hai cô gái có vóc người nhỏ nhắn dịu lấy hắn đi ra cánh rừng.

"Đại tiểu thư, Lương đại nhân." Bọn cận vệ tuôn ra vây lấy hội hợp với bọn họ, còi cảnh sát kêu vang ở nơi xa.

Lý Khuynh Tâm chui vào xe, ném cho Hạ Thiệu Nhiên một túi ny lon trong suốt. Hai ngón tay Hạ Thiệu Nhiên nắm một góc túi, nâng lên. Thạch Nam nghiêng đầu nhìn, vừa thấy máu dính trên lông vũ của thi thể chim nhỏ, ngửa thân thể ra sau, mặt chán ghét nói: "Cái gì đây!"

Hạ Thiệu Nhiên cau mày nhìn về phía Lý Khuynh Tâm, Lý Khuynh Tâm nói: "Một con mèo đàn bắn xuống."

"Phốc --" Thạch Nam cười phun. Hạ Thiệu Nhiên nhú mày, quay đầu đi chỗ khác. Trầm mặc qua đi, khoe miệng hơi cong lên.

Lý Khuynh Tâm trêu nói: "Thần trộm BLACK dạy dỗ đồ đệ chính là không tầm thường, ánh mắt của chim ưng, kỹ thuật súng bắn chim."

"Kỹ thuật bắn súng không tốt, phương diện khác chắc chắn tốt." Thạch Nam cười nhìn Lý Khuynh Tâm, nháy mắt mập mờ mấy cái, nói: "Đúng không, Khuynh Tâm."

Lý Khuynh Tâm nhét khối chocolate vào miệng, giả bộ ngu, "Phương diện khác là chỉ phương diện nào?"

Thạch Nam cười đùa nói: "Chuyện nam nữ, Cảnh Triệt không có dạy cô à?"

Hạ Thiệu Nhiên vẫn trầm mặc nghiêng đầu lại, không khách khí chút nào nhét túi đựng chim lên mặt Thạch Nam. Lý Khuynh Tâm cũng thế, quả đấm đánh vào trên người hắn. Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy tay như có điều suy nghĩ, hai người náo xong, Lý Khuynh Tâm loay hoay đưa túi đựng chim cho Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cứ như vậy đặt cô ấy ở trong đám sỏi, anh thật sự bỏ được ư!"

Bỏ được sao? Không bỏ được!

Hạ Thiệu Nhiên cầm túi chim chết từ trong tay Khuynh Tâm, đặt ở trong lòng bàn tay, nói: "Thời điểm cha mẹ con chim để nó một mình bay lượn, sẽ không suy nghĩ con chim có thể ngã úp mặt bị thương. Một

lòng chỉ nghĩ tới để chúng nó mau mau học tốt bản lĩnh, ở bầu trời thuộc về mình, không sợ hãi, giương cánh bay lượn.”

Thạch Nam sờ mũi một cái, ”Tôi có loại dự cảm, trong tương lai, Tiểu Anh nhất định có thể trở thành một tên ăn trộm rất giỏi.”

”Đúng rồi, là hiệp trộm rất giỏi.” Lý Khuynh Tâm sửa lời hân.

.

Đạn xuyên qua xương bả vai, lúc bác sĩ lấy đạn ra, Lương cắn răng chịu đau. Cầm máu, bôi thuốc, băng bó, cả quá trình Ái Hương vẫn luôn chờ đợi ở bên cạnh, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Bắp thịt nửa người trên căng thẳng, vết thương có đếm cũng không hết, vết thương đạn bắn, vết dao sâu, cạn, lớn nhỏ không đều. Tiểu Anh thấy mà tâm cũng co rút, từng gặp bao nhiêu lần ám sát và phục kích thì mới có thể lưu lại những vết thương này.

Chém giết, âm mưu, đến tận cùng đại tiểu thư Đằng Nguyên trôi qua đã những ngày như thế nào. Hoa phục xinh đẹp, quyền lợi địa vị cũng không có quan trọng bằng mạng nhỏ, cũng không thể quan trọng bằng gắn bó bên cạnh người mình yêu. Tiểu Anh chợt cảm thấy, không có ghen tỵ chút nào với đại tiểu thư rồi. Không chỉ có như vậy, còn sinh ra một cổ đồng tình thật sâu với cô ấy.

Đằng Nguyên Quân Nhất và Mỹ Tuyết đến thăm con gái bảo bối, sau khi an ủi mấy câu liền rời đi. Tâm tình Ái Hương rất sa sút, bởi vì chính mình làm hại Lương bị thương lần nữa, hận những người kia vì bảo tàng mà sử dụng đủ mọi thủ đoạn, càng hận hình xâm hoa anh đào ở trên người mình.

Cơm tối, Tiểu Anh tự mình đến phòng bếp bưng thức ăn, đưa đến trong phòng của đại tiểu thư. Ái Hương không có một chút khẩu vị, Tiểu Anh khuyên: ”Tiểu thư ăn chút đi, nếu Lương đại nhân biết cô như vậy thì sẽ rất đau lòng, anh ta sẽ càng khó chịu.”

Ái Hương ngẩng đầu nhìn cô một chút, Tiểu Anh nói tiếp: ”Cô không biết đâu, Lương đại nhân đối với ai cũng lạnh lùng, nhưng mỗi lần nhìn thấy đại tiểu thư thì giống như thấy được nắng ấm mùa xuân ấm áp nhất lòng người, ánh mắt vô cùng dịu dàng.”

Ái Hương bị cô trêu chọc, hỏi: ”Thật sao?”

”Đúng vậy!” Tiểu Anh không lớn không nhỏ ngồi xuống ghế dựa, miệng nhỏ vẽ lên nói: ”Lương đại nhân rất thích tiểu thư. Ở trong lòng của anh ta, nhất định xem mạng tiểu thư còn quan trọng hơn của mình. Cho nên, tiểu thư người nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt. Nếu không, Lương đại nhân sẽ đau lòng.”

”.” Ái Hương trầm mặc, thật sợ có một ngày Lương đã vì cô mà vứt bỏ tánh mạng.

Tiểu Anh đưa đĩa cho cô, ”Ăn cơm đi, tiểu thư.”

”Ừ.” Ái Hương nhận lấy chiếc đĩa, từ từ ăn cơm. Tiểu Anh chống hai khuỷu tay lên bàn, nâng cằm lên nhìn Ái Hương.

Ái Hương vừa ăn vừa nói: ”Nếu hôm nay không phải là cô đã cứu tôi, tôi đã có thể đã rơi vào trong tay người xấu. Cảm ơn cô, Dữu Nguyệt.”

”Đừng nói như vậy, bảo vệ tiểu thư người là trách nhiệm của tôi mà!”

Ái Hương cúi thấp đầu, tâm tình không tốt.”Tôi rất xấu hổ, mỗi lần đều cần người khác bảo vệ, thường hại Lương bị thương.” Nghĩ đến thương thế của người yêu, đôi mắt lần nữa ửng hồng.

Tiểu Anh nâng cằm nhỏ nói: ”So với đàn ông, phụ nữ luôn nhỏ yếu, cần đàn ông tới bảo vệ. Trước kia tôi ở bên ngoài xông xáo một mình, cũng thường sẽ gặp phải các loại đối đãi không công bằng, từng gặp phải chuyện làm cho người ta sợ hãi. Thời điểm gặp phải nguy hiểm, đều dựa vào chính mình, biết có người nhớ thương mình, bảo vệ mình thì đều sẽ liều mạng cầu xin người ấy có thể đuổi đi nguy hiểm trước mắt, chạy tới cứu tôi. Có người đã từng nói với tôi, kỳ vọng người khác cứu, không bằng tự cứu mình.”

”Người ấy, là đàn ông sao?” Ái Hương hỏi.

"Ừ." Tiểu Anh gật đầu một cái, lộ ra vẻ thẹn thùng như thiếu nữ mới lớn.

"Là người đàn ông cô thích à?" Ái Hương luôn là tò mò lại hâm mộ với chuyện tình yêu của người khác.

"Ừ." Tiểu Anh ngượng ngùng cúi đầu, cười ngốc nghếch.

"Vậy anh ta làm cái gì?"

"Anh ấy là nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia tự do." Tiểu Anh thêu dệt chuyện xưa rất thành thạo, ứng phó Ái Hương - đại tiểu thư chưa nhiều kinh nghiệm sống rất dễ dàng. Trong đầu nhỏ liên tưởng hình ảnh Hạ Thiệu Nhiên cầm máy ảnh, khóe miệng nâng lên nụ cười ngọt ngào.

"Ồ!" Trong đầu của Ái Hương đã bắt đầu tưởng tượng bay xa. Hình ảnh cô gái nhỏ trẻ tuổi, dễ thương và nhiếp ảnh gia cao lớn đẹp trai đứng chung một chỗ. Giọng nói đặc biệt hâm mộ nói: "Thật hâm mộ cô nha, Dữu Nguyệt."

"Hâm mộ tôi cái gì chứ?"

"Có thể ở chung một chỗ với người mình thích."

"Cô cũng có thể đó!"

"Có thể sao?" Ái Hương không dám ảo tưởng tương lai, tâm tình mất mát. "Kiên trì tâm thích hần của mình, kiên định tình cảm của hai người, nhất định có thể."

"Thật có thể không?"

"Ừ."

Giảng giải với Ái Hương xong thì cũng đã qua thời gian cơm tối, Tiểu Anh chỉ có thể ở nhà bếp phía sau ăn đơn giản một chút rau dưa xào. Huân Huân đáng yêu len lén giữ lại lưon cuốn nằm màu. Cà rốt sợi, đậu phụ mềm và gạch cua đỏ cuốn lưon nướng, ăn ngon lại đẹp mắt. Nhai món lưon cuốn mỹ vị, Tiểu Anh nhớ lại mùi vị sườn kho của nhà họ Hạ, nhớ lại Hạ Thiệu Nhiên. Không biết bây giờ anh đang làm gì?

"Cô ở đây ăn vụng cái gì?" Chỗ nào cũng có, quản gia Cao Mộc giống như quỷ hồn đột nhiên hiện thân sau lưng Tiểu Anh, mặt đen lại lỗ, giọng nói trầm thấp hỏi.

Giọng nói đột nhiên xuất hiện, Tiểu Anh bị dọa đến một hớp nuốt trọn lưon cuốn, trừng mắt dùng sức nuốt xuống. Đầu lưỡi liếm liếm môi, xoay người nói: "Tôi đang muốn đưa canh cho Lương đại nhân! Thanh Sa đại nhân, tôi đi trước."

Tiểu Anh bưng mâm lên, bàn chân bôi dầu né ra, từ sau lưng truyền đến tiếng gầm thét lớn tiếng của Cao Mộc Thanh Sa, "Còn dám lười biếng ăn vụng, tôi phạt cô quét dọn nhà cầu ba tháng."

Ồi! Ồi! Ăn một ít lưon cuốn ngon miệng vừa rồi nên bị ghen. Tiểu Anh dùng một tay nâng khay vuông bằng bạc, mở nắp canh tắm bỏ lên, bưng chén lên uống ực ực hơn nửa chén, đám ngực mới thuận khí được. Vừa cúi đầu nhìn thấy đáy chén trống không, mắt to rơi từng giọt nước.

Lương đang nghỉ ngơi, chảy không ít máu nên sắc mặt hần trắng bệch, môi cũng không có màu sắc. Thấy Tiểu Anh đi vào, bày ra bộ dáng xa cách. "Lương đại nhân, Dữu Nguyệt đưa canh tới cho ngài."

Tiểu Anh ngồi ở bên giường, bưng chén lên, cầm thìa múc một muỗng, đưa đến khóe miệng Lương. Lương cũng không có tiếp nhận ý tốt của cô, con ngươi đen như mực nhìn cô chằm chằm. Tiểu Anh thấy thế, trái tim nhỏ thành thạch, có loại cảm giác làm việc trái với lương tâm. Cô yếu ớt nói: "Nếu không, anh tự ăn đi."

Đôi mắt Lương nhìn một chút chén nước canh trong veo, há miệng uống xong canh, đưa đến khóe miệng. "Mùi vị không tệ, nghe nói đầu bếp ở phòng bếp ninh toàn bộ ba giờ!" Tiểu Anh cười khúc khích. Trong lòng lẩm bẩm: Ha ha, canh thêm nước sôi, mùi vị không tầm thường đi.

Từ nhỏ, Lương đã không thích được người phục vụ, nhận lấy chén từ trong tay Tiểu Anh, một hơi uống cạn toàn bộ. Chén canh rời khỏi bên môi thì chủ thủ đâm về Tiểu Anh.

"Keng" Âm thanh kim loại va chạm.

7. Chương 7

Khay vuông bằng bạc chống lại chủy thủ sắc bén, Tiểu Anh thật lo lắng cổ Lương sẽ bị Hạ Thiệu Nhiên cắt lìa. Lộ đầu nhỏ ra từ sau khay vuông, nói: "Làm gì vậy! Uống xong canh liền muốn lấy máu người khác à!"

"Cô rốt cuộc là ai?" Lương thu hồi đao, dựa gối đầu. Vuốt ve chơi đùa thủy chủy sắc bén ở trong tay, giống như tùy thời đều có thể bay ra ngoài.

"Anh đây là hoài nghi tôi sao? Tôi giống như kẻ xấu ư? Thoạt nhìn rất thông minh, thực tế cũng là đầu óc đàn. . . ." Chữ 'đàn' còn chưa ra khỏi miệng, chủy thủ của Lương đã chĩa tới, Tiểu Anh vội vàng dùng cái mâm che kín mặt, nói: "Nếu tôi là người xấu, cũng sẽ không mạo hiểm tánh mạng đi cứu đại tiểu thư."

Lương mở miệng: "Cũng bởi vì cô đã liều chết cứu đại tiểu thư, mới có thể làm cho người ta đem lòng sinh nghi. Bình tĩnh, nhạy bén như vậy, cô gái nhỏ bình thường đã sớm sợ vỡ mặt."

Bình tĩnh, nhạy bén, cô là ai chứ! Cô là mèo nhỏ Lạc Tiểu Anh, xông qua ổ cướp biển, cơ quan mật thất để trộm đi bảo vật, trốn thoát khỏi họng súng của trùm buôn thuốc phiện! Mặc dù cô còn chưa có danh tiếng gì trong giới trộm đạo, nhưng cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, thoát hiểm từ miệng hùm đầy! Tiểu Anh rất là đắc ý vì mình có kinh nghiệm mạo hiểm kích thích như vậy, mím môi cười.

Lương trợn mắt nhìn cô nói: "Cô cười cái gì đấy?"

Gì chứ? Có cái mâm cản trở cũng có thể đoán ra cô đang cười. Cắt! Tiểu Anh dời khay vuông đi, nhả cái mũi nhỏ: "Cười anh đàn!"

Lương tức giận, đá qua một cước, Tiểu Anh linh hoạt né tránh. Lương đụng đến vết thương nơi bả vai, vết thương nứt ra, nhuộm đỏ băng gạc.

"Tốt lắm, tốt lắm, anh nhanh ngồi trở về đi, muốn đánh muốn giết tôi thì cũng phải sau khi lành vết thương đã." Tiểu Anh mạnh mẽ ấn hấn xuống gối đầu, ngồi ở trên ghế bên mép giường nói: "Từ sau khi biết đi công viên Tân Túc, ba người chúng ta vẫn ở chung với nhau, trong lúc đó tôi không có nói chuyện với người khác, cũng không có gọi điện thoại phát tán tin tức. Tôi hoàn toàn không có thời gian, cũng không có cơ hội đi thông báo cho bọn sát thủ mai phục ở công viên trước."

Cô nói những câu có lý, sát thủ ở công viên hiển nhiên đều là mai phục tốt trước đó rồi. Lương hỏi: "Cô cảm thấy là ai?"

"Nếu như anh không có nói với người khác nơi chúng ta muốn đi, ngoại trừ ba người chúng ta, còn có hai người biết chúng ta muốn đi đâu. Phụ nhân, còn có Ma Lý bên cạnh phụ nhân. Phụ nhân thì không thể nào, Ma Lý thì tôi không biết." Tiểu Anh nhìn Lương, ánh mắt lóe sáng, "Anh vẫn luôn ở nhà Đằng Nguyên, nên hiểu rõ người ở nơi này hơn tôi chứ?"

Trừ đại tiểu thư, Lương đều không chú ý tới những cô gái khác. Hắn chỉ biết Ma Lý tới đây chưa bao lâu, người này không thích nói chuyện, luôn thần thần bí bí.

Tiểu Anh cười nói: "Nếu không tôi giúp anh tra cô ta một chút?"

Lương do dự mấy giây mới đồng ý, Tiểu Anh cười hì hì, "Tôi muốn nói trước, xảy ra chuyện gì, anh phải thay tôi chịu trách nhiệm."

Nhìn bộ dáng cô cười như một tên trộm, Lương chợt có cảm giác bị lừa.

Nhược điểm của Lương là đại tiểu thư, chăm sóc tốt đại tiểu thư, diệt trừ người xấu núp ở bên cạnh đại tiểu thư là phương pháp tốt nhất để đổi lấy tin tưởng của hắn.

Ban đêm, trăng non tròn đầy treo trên ngọn cây. Ở đại viện yên tĩnh của nhà Đằng Nguyên, diên-da-lên-quy76.d00n một đạo bóng đen nhanh chóng xẹt qua dưới ánh trăng, đập vách tường leo lên lầu ba. Tiểu Anh đang ngủ mơ màng, cảm giác trên môi lạnh lẽo một trận. Đột nhiên mở mắt, mặt của Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện ở trước mắt.

"Ừm!" Vừa muốn há mồm, đầu lưỡi bá đạo liền xông vào. Hạ Thiệu Nhiên đè cô ở trên giường hôn một hồi, Tiểu Anh bị hôn đến trời đất mờ mịt, đầu óc phình to, lỗ mũi vừa khô lại nóng, có loại cảm giác thiếu nước nghiêm trọng.

Hạ Thiệu Nhiên hôn đủ rồi mới buông cô ra, lỗ mũi dán vào cô nặng nề thở dốc, "Có nhớ tới anh không?"

"Có." Tiểu Anh bị hôn có chút thiếu dưỡng khí, nói không ra câu đầy đủ, chỉ có thể 'có, ừ' đáp lời.

Hạ Thiệu Nhiên thở gấp, ngón cái bóp khuôn mặt nhỏ bé thủy nộn, "Mèo ngốc!"

"Ừm!" Tiểu Anh bị đau, rầm rì một tiếng.

"Chuyện buổi sáng, có sợ không?"

Tiểu Anh lắc đầu, cánh tay quấn lên cổ của anh, nói: "Anh lo lắng cho em!"

"Người ngốc như em có thể không làm người khác lo lắng sao!"

"Sao em lại ngốc chứ?" Tiểu Anh không phục. "Chim cũng bị bắn rơi rồi."

Tiểu Anh cong môi, mình cũng không nhịn được cười, "Lúc người ta luyện súng, kỹ thuật bắn còn rất chuẩn, ai biết. Aizz! Tựa như dùng dao thái rau để giết gà vậy, nổ súng về phía người không giống như nổ súng về phía bia, không phải cùng một chuyện."

Hạ Thiệu Nhiên điểm trụ môi của cô, "Lần sau nhìn đúng rồi bắn"

"Ừ!" Tiểu Anh giống như con gấu koala, dùng cả tay chân cuốn lấy anh. Hạ Thiệu Nhiên nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn lên.

Càng hôn càng nóng, càng hôn càng miệng đắng lưỡi khô. Tiểu Anh nín lấy cổ áo Hạ Thiệu Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn phủ lên môi của anh, hóa giải khô cạn nơi cổ họng. Bỗng chốc, chớp mũi nóng lên, hai dòng máu phun ra từ lỗ mũi. Hạ Thiệu Nhiên rời khỏi môi của cô, tìm kiếm khăn giấy chặn lên lỗ mũi nhỏ không ngừng chảy máu đỏ.

Tiểu Anh nhìn máu trên đầu ngón tay, kêu lên: "Máu!"

Chất lỏng đỏ tươi chói mắt, Hạ Thiệu Nhiên khản trương hỏi: "Thế nào? Đang tốt sao lại chảy máu?"

"Không biết." Trong đầu Tiểu Anh chợt lóe linh quang, chu miệng nhỏ một cái: "Không phải là do em uống trộm canh đại bổ của Lương chứ?" Hạ Thiệu Nhiên im lặng. Tiểu Anh khóc không ra nước mắt.

.

Đầu mùa xuân ấm áp, trời trong nắng ấm.

Trang phục đặt vào mấy ngày trước đã được đưa tới cửa, quần áo cao cấp chia ra đặt ở trong hai rương lớn. Tiểu Anh và Ma Lý bị đại quản gia gọi đi lấy quần áo, Tiểu Anh chạy tới đầu tiên, nhanh chóng mở hai cái rương ra, làm lộn xộn quần áo đã sắp xếp ở bên trong rồi mới đóng kín cái rương.

Lúc Ma Lý đi vào, Tiểu Anh làm bộ mới vừa mở cái rương viết tên tiểu thư Đằng Nguyên ra, "Ồ! Sao trong này có thể có một cái áo choàng không tay màu đen?" Cô làm bộ như không biết chuyện, cẩn thận thẩm tra đối chiếu thông tin trên cái rương, thẩm tra đối chiếu danh sách vật phẩm, nhãn đầu may thanh tú, nói: "Cái này, hình như là của phu nhân!"

Ma Lý đoạt lấy xem một chút, lạnh lùng nói: "Là của phu nhân."

"Kỳ quái, quần áo của phu nhân sao lại đặt ở trong rương của tiểu thư." Tiểu Anh cúi đầu lấy ra một áo khoác màu trắng, "Cái này cũng là của phu nhân, người sắp xếp quần áo của cũng quá không kỹ lưỡng rồi, làm lộn xộn quần áo của tiểu thư và phu nhân." Tiểu Anh lấy toàn bộ quần áo ra để lên bàn phân chia, Ma Lý cũng đi lấy cái rương, đặt lại từng bộ vào trong.

Lúc người ta đang làm việc, tính cảnh giác thấp nhất.

Tiểu Anh đang cầm quần áo đại tiểu thư, xoay cổ nhìn quanh, "Tôi nhớ rõ ràng còn có váy hoa nữa mà! Ở đâu rồi...! Ở đâu rồi....!" Không thích nói chuyện với người khác, Ma Lý khinh thường cô lăm bầm lăm bầm.

"A, tìm được rồi, thì ra là cô cất rồi!" Tiểu Anh dứt lời, thân thể tới gần Ma Lý, hơi nghiêng thân thể, duỗi dài cánh tay phải ôm lấy cái váy tinh xảo, một tay không để lại dấu vết, âm thầm chạm vào túi áo Ma Lý.

Ma Lý chán ghét né tránh cô, điện thoại di động trượt xuống tay áo. Tiểu Anh cầm váy, cười ngọt ngào. Ma Lý lấy được quần áo liền tránh ra. Tiểu Anh sao chép thông tin từ điện thoại di động, sau khi chuẩn bị xong liền đặt ở dưới mặt bàn.

Ma Lý ôm cái rương đến gian phòng đặc biệt dùng để quần áo của phu nhân Mỹ Tuyết, lấy từng bộ quần áo mới ra treo lên, sau khi ra ngoài mới phát hiện điện thoại di động không có ở trong túi. Ma Lý trở lại phòng khách nhỏ, tìm được điện thoại di động ở dưới bàn, bên khóa môi dâng lên nụ cười nhạo âm u lạnh lẽo, ngón cái ấn phím tìm kiếm truyền tin ghi chép, xóa bỏ một dãy số.

Tiểu Anh truyền tin tức trong điện thoại di động của Ma Lý cho Thạch Nam, sau đó mới nói cho Lương mấy số điện thoại trò chuyện gần đây. Thạch Nam bên này rất nhanh tra được một người từ trong ghi chép điện thoại của Ma Lý -- Sâm Xuyên Minh Trí. Người thừa kế công ty Minh Trí là vị hôn phu của đại tiểu thư Ái Hương.

Buổi chiều, đại tiểu thư Ái Hương đang học cắm hoa, người dạy là người trong nhà Đăng Nguyên, Cao Mộc Thanh Sa. Thời gian này, Tiểu Anh nên quét dọn gian phòng cho đại tiểu thư. Trước kia, khi còn là nhiếp ảnh gia cũng đã làm không ít công việc nặng, dọn dẹp gian phòng đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ đơn giản.

Ái Hương là một người rất thích sạch sẽ, gian phòng luôn phải thật ngăn nắp, Tiểu Anh chỉ cần cầm khăn lau một chút bụi bặm vừa bám lên. Trên khay trà để một máy ảnh kỹ thuật số, là Ái Hương chụp ly cà phê mới mua xong lại quên cất đi. Tiểu Anh hoàn toàn không có sức miễn dịch với máy ảnh, cõng bao tay cao su xuống, cầm máy chụp hình lên đùa nghịch.

Trong máy ảnh của Ái Hương, phần lớn là vật phẩm, quần áo, đồ trang sức, đồ chơi nhỏ màu sắc sỡ của cô gái, còn có một tấm hình của Lương. Có phải con gái đều thích giấu người đàn ông mình yêu mến ở trong máy ảnh để thỉnh thoảng lấy ra nhìn một chút không? Tiểu Anh không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc mình chụp ảnh Hạ Thiệu Nhiên, khóa miệng không tự chủ cong lên, bên má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Mắt cười lên cong thành hình trăng lưỡi liềm, má lúm đồng tiền lớn thật sâu.

Không biết Đăng Nguyên Mỹ Tuyết cau mày đứng bên cạnh cửa bao lâu, lộ ra nét mặt giạt mình không thể tin.

Tiểu Anh cảm giác không khí rất không thích hợp, bỗng chốc quay đầu, "Phu, phu nhân." Tiểu Anh bị sợ đến trượt tay một cái, thiếu chút nữa vứt bỏ máy chụp hình.

Mỹ Tuyết bận rộn lo lắng thu hồi tâm tình không tốt, lộ ra nụ cười, giọng điệu ôn hòa nói: "Ta đến nhìn Ái Hương một chút."

Tiểu Anh để máy chụp hình xuống, đứng ngay ngắn trả lời: "Thời gian này, đại tiểu thư đang học cắm hoa với quần gia Cao Mộc."

"Ừ." Mỹ Tuyết biết Ái Hương đang học cắm hoa, bà cố ý thừa dịp Ái Hương không có ở đây tới xem cô gái có dung mạo giống mình này một chút. Bà có một loại cảm giác thân thiết không nói ra được với cô.

"Phu nhân, mời ngài ngồi." Tiểu Anh để máy chụp hình về chỗ cũ, rót một ly trà cho Mỹ Tuyết, cung kính đứng ở một bên.

Mỹ Tuyết không có uống trà, mà cầm máy chụp hình lên, nhìn hình bên trong. Tiểu Anh sợ bà phát hiện hình của Lương, liền nói: "Tất cả hình tiểu thư chụp đều là đồ vật nhỏ, đồ trang sức, quần áo, giày dép, vỏ ngoài điện thoại di động, ngay đến vòng bông cầu cũng chụp. Vừa nhìn đã biết tiểu thư là một người đặc biệt nhiệt tình, yêu cuộc sống."

Mỹ Tuyết cười, "Dữu Nguyệt cũng là người nhiệt tình, yêu cuộc sống sao?"

"Ừm!" Mỹ Tuyết nhìn tấm hình ly cà phê, Tiểu Anh nghiêng đầu lấy góc độ nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nói: "Ống kính kéo hơi dài, ánh sáng điều chỉnh đến lớn nhất, độ nét đơn giản, hiệu quả nhất định sẽ càng đẹp mắt."

Mỹ Tuyết ngẩng đầu, nói: "Dữ Nguyệt giống như rất hiểu về chụp ảnh nha!"

"Không có, biết một chút thể thôi." Tiểu Anh ngượng ngùng nói.

"Bình thường cũng thích chụp hình sao?"

"Vâng. Không có máy chụp hình, cũng có điện thoại di động chụp một chút."

"Có thể để cho ta xem một chút không?"

Tiểu Anh không ngờ phu nhân Đằng Nguyên sẽ cảm thấy hứng thú với chụp ảnh, di0en-da14n.le9.quy76.d00n không có một chút nhần nhỏ, rộng rãi lấy điện thoại di động ra cho bà xem. Đằng Nguyên Mỹ Tuyết nhìn tỉ mỉ ảnh chụp bên trong.

Đầu cành hoa anh đào, con chim đang nghỉ ngơi, cá trong hồ tạo ra gợn sóng, Huân Huân đội mũ đầu bếp chuyên tâm trang trí bánh ngọt, Ái Hương đánh đàn dương cầm, còn có bà...ngồi ở dưới cây hoa anh đào.

Mỹ Tuyết ngẩng đầu, Tiểu Anh vội vàng giải thích nói: "Phu nhân không nên tức giận, tôi chụp ngài không có ý tứ gì khác, chính là cảm thấy đáng vẻ ngài ngồi suy nghĩ đặc biệt đẹp mắt, thật đó."

Suy nghĩ? Mỹ Tuyết rũ mí mắt xuống, cong môi cười yếu ớt, đổi chủ đề, "Dữ Nguyệt chụp hình rất có cảm giác."

Tiểu Anh khiêm tốn, "Cũng tạm thôi!"

Mỹ Tuyết vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé bà đang nắm chặt, cười nói: "Cố gắng lên đi!"

"Dạ, phu nhân."

"Ta đi về trước đây." Mỹ Tuyết cất xong máy chụp hình, đứng lên.

Tiểu Anh nói: "Tôi tiễn ngài, phu nhân."

Mỹ Tuyết khoát tay, "Không cần, làm việc của cô đi!"

Tiểu Anh cung kính khom lưng, "Ngài đi thong thả."

Bóng dáng yếu điệu trước mắt biến mất, Tiểu Anh vẫn duy trì tư thế cúi người chào. Ngón cái tay phải lướt qua, đụng vào nơi ngón trỏ của phu nhân Đằng Nguyên đặt ở phía trên màn ảnh, hình như vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp mong đợi đã lâu.

Vừa đến đêm khuya, tất cả mọi người đã lặng lẽ ngủ. Ánh đèn yên tĩnh trong phòng ngủ vẫn có ánh sáng yếu ớt, trên giường lớn mềm mại, chân mày Mỹ Tuyết nhíu lại, tay gắt gao nắm góc chăn, thỉnh thoảng lắc đầu, bộ dáng không nở ngủ.

Ngày suy nghĩ đêm nằm mộng. Trên tay một người gầy đen đeo chiếc nhẫn nắm chặt kim châm, hung hăng ghim lên da thịt nhần nhụi của đứa bé. Mỗi lần châm xuống sẽ mang theo giọt máu ra, bảo bối nhỏ bởi vì đau đớn nên bấp chân đá lung tung, tay nhỏ bé quào loạn, da ứng hồng, khuôn mặt căng ra, oa oa kêu to, tiếng khóc thê thảm.

Mẹ của đứa bé không cách nào ngăn cản mọi chuyện xảy ra, bà bị người ta đập sống lưng đè xuống đất, trơ mắt nhìn đứa bé bảo bối của mình bị thủ pháp tàn nhẫn ngược đãi hành hạ.

"Đừng thương tổn đứa bé của tôi, đừng." Người phụ nữ đáng thương khóc đến khàn cả giọng, giọng nói thay đổi. Sự phụ xảm hình lòng dạ độc ác, phát ra tiếng cười hưng phấn cổ quái.

"Đừng." Người phụ nữ trừng lớn mắt, không ngừng tuôn nước mắt. Từ từ, nước mắt trong suốt biến thành dòng máu màu đỏ, con người đột nhiên rớt xuống từ trong hốc mắt đó. Đừng!

"Á!" Mỹ Tuyết lại lần nữa bị ác mộng làm tỉnh lại, mắt người phụ nữ chảy máu rõ mồn một trước mắt, hình ảnh đứa bé bị ngược đãi hiện lên trong đầu, cái loại đau tê tâm liệt phế đó vẫn còn ở lồng ngực. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Mỹ Tuyết khổ sở ôm đầu, tự lẩm bẩm.

8. Chương 8

Buổi sáng ngày xuân, ấm áp quanh thân.

Tiểu Anh ôm chăn ra ngoài phơi, gặp được Huân Huân cũng đang phơi quần áo ở hậu viện. Hai cô gái nhỏ gặp được nhau, nhất định phải tám chuyện một phen. Bình thường, rất nhiều tin tức và tình báo đều biết được trong lúc tán gẫu.

Tiểu Anh sửa sang lại cái chăn của đại tiểu thư, nói với Huân Huân: "Đại quản gia Cao Mộc thật là lợi hại, mặc kệ là ở trước mặt tiên sinh, phu nhân hay là ông cụ đều có thể được yêu thích."

Huân Huân nói: "Từ nhỏ, quản gia Cao Mộc đã ở nhà Đăng Nguyên, nghe nói cha cô ấy chính là lão quản gia ở chỗ này. Sau khi qua đời, cô ấy mới tiếp nhận vị trí quản gia."

"Ừ." Tiểu Anh gật đầu, "Một phụ nữ cũng không dễ dàng gì, vì tận trung với nhà Đăng Nguyên, ngay cả thanh xuân của mình cũng làm trẻ mãi."

Huân Huân nhìn chung quanh, lại gần, đề thấp âm lượng kể tai nói nhỏ: "Tôi nói cho cô biết, đại quản gia Cao Mộc ghét nhất ẻo lả, không nhìn được nhất là tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ. Cô ấy đều đã ba mươi tám tuổi, vẫn là gái lỡ thì. Đáng sợ nhất là cô ấy còn thường nhìn lên bắp thịt bọn cận vệ tắm và thay quần áo."

"À!" Phụ nữ cuồng rình coi, cái này quá kinh bạo đi. Tiểu Anh không thể tin được, "Không thể nào!"

Huân Huân nóng nảy, "Cô còn chưa tin, có người từng thấy cô ấy ở cửa thông gió, rình coi bọn cận vệ thay quần áo chỗ phòng tắm chung vào ban đêm. Tôi nghĩ cô ta đã lớn tuổi nhưng cũng không có đàn ông, trên sinh lý nhất định rất đói khát. Không chừng trong máy vi tính nhất định cất giấu n bộ phim kinh dị, phim hành động bỉ ổi."

"Hả!" Nghe rợn cả người.

Bộ dáng hung ác của đại quản gia Cao Mộc, ánh khí nóng nảy, nếu trong lòng lại có vấn đề, vậy người này. Thân thể nhỏ bé của Tiểu Anh run lẩy bẩy, không dám tiếp tục nghĩ thêm. Phụ nữ kỳ quái như vậy, phải lấy lòng như thế nào chứ!

Hôm nay Tiểu Anh thừa dịp thời gian cơm sáng, len lén chạy vào phòng của Cao Mộc Thanh Sa lục ngăn kéo, tìm kiếm sở thích đặc biệt của đại quản gia. Tài liệu hình ảnh trong máy vi tính và xem ghi chép lên mạng có thể nói rõ sở thích của một người. Tiểu Anh cắm USB vào, Thạch Nam biên soạn chương trình tự động phá giải toàn bộ mật mã, bản chính.

Đại quản gia đặc biệt háo sắc lại là. lại là, đàn áo len, chuỗi vòng tay ngọc trai, còn có truyện tranh thiếu nữ, tiểu thuyết tình yêu. Ngất!

Tiểu Anh mở tủ treo quần áo ra, từng chiếc áo len xinh đẹp, áo len hở cổ, áo lông, phần trang điểm, vàng, còn có xanh nhạt, đều rất đẹp. Tiểu Anh cầm một món ướm thử lên người mình, thả lại vào tủ treo quần áo gọn gàng, sau đó lại kéo ngăn kéo ra. Một ngăn kéo lớn tràn đầy chuỗi vòng tay ngọc trai, điện thoại di động, còn có rất nhiều đồ trang sức.

Đâu có mãnh nam để trần, đâu có cái gì mà tiểu thuyết biến thái kinh khủng, đâu có cái gì mà phim hành động bỉ ổi. Cô ấy yêu thích đều là đồ rất phụ nữ, không giống như các cô nói. Thì ra nữ kim cương có bề ngoài hung hãn cũng có một nội tâm dịu dàng.

Không biết nữ kim cương rình coi đàn ông tắm có phải thật hay không?

Ban đêm, vạn vật yên tĩnh. Tiểu Anh ở trong phòng ước chừng nửa giờ, mới quyết định đi vòng qua tường sau, bắt được chứng cứ Cao Mộc Thanh Sa rình coi đàn ông.

Tiểu Anh đề thấp bước chân đi tới tường sau, dán vào chân tường đi lại, giống như mình muốn đi rình coi đàn ông, trong nội tâm lo lắng bất định. Ở trước hai cây ngô đồng cao lớn của nước Pháp, cô dừng bước nhìn nhìn bốn phía. Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Bóng người nhỏ bé sau khi chui vào cây ngô đồng, mắt không nháy mà nhìn chăm chăm vào hồ tắm chung.

Hồ tắm thủy tinh đều bị dán hoa giấy lên, ánh đèn bên trong sáng choang, tạo thành đối lập rõ rệt với đêm đen nhánh. Bóng dáng đàn ông khô ngô chiếu vào trên cửa sổ, cửa thông gió nhỏ phun khí nóng ra ngoài, mang theo vị hồ tắm nồng đậm, còn truyền ra tiếng nước chảy ào ào và tiếng nói chuyện của đám đàn ông với nhau.

Vóc dáng phổ biến của đàn ông Nhật Bản đều là thấp lùn, nếu Hạ Thiệu Nhiên đứng bên trong đám người ở nơi này, nhất định là rất nổi trội. Tiểu Anh đứng ở trong cỏ khô, tưởng tượng dáng vẻ lỏa thể của Hạ Thiệu Nhiên.

Không biết tại sao, tối nay tâm tình Thạch Nam đặc biệt tốt, hần mở hình ảnh theo dõi cả tòa nhà Đằng Nguyên ra. Camera ở tòa nhà phía sau thu được một bóng người nho nhỏ đang rình trộm ở dưới cây ngô đồng. Anh mở máy truyền tin, trêu chọc Tiểu Anh: "Có phải vóc người hộ vệ nhà Đằng Nguyên rất cường tráng không! Tiểu Anh, thật có mắt nhìn."

Tiểu Anh dè dặt giọng nói giải thích, "Cái gì chứ, tôi mới không có rình coi, anh đừng nói càn."

"Không có việc gì, không có việc gì, không cần sợ, sư huynh không có ở đây." Thật ra thì Hạ Thiệu Nhiên ngồi cách Thạch Nam một chỗ không xa.

"Ai nha! Anh hiểu lầm rồi, tôi không có rình coi." Tiểu Anh giải thích.

"Rình coi thì rình coi, thừa nhận thì có gì ngượng ngùng. Tiểu Anh, chuyện này cô cứ tự nhiên đi, yêu thích thì phải cùng chia sẻ nha. Giống như tôi thích xem phim làm việc yêu, có cái gì đâu!" Thạch Nam thao thao bất tuyệt, Tiểu Anh nghe đến trợn mắt nhìn thẳng. Thạch Nam nói một chút cũng không hướng đường tốt, "Thật ra thì cũng không có đẹp mắt, phần lớn đàn ông ở đảo quốc này đều lùn, hai người cũng không bằng một sư huynh."

Hả! Tiểu Anh nghe đổ cả tai, hỏi: "Hiểu rõ như vậy, anh nghiên cứu qua rồi sao?"

Thạch Nam hài lòng: "Cô quên sở thích của tôi rồi à?"

"Tôi là hỏi, anh nghiên cứu qua thân thể sư huynh của anh rồi sao?" Tiểu Anh đỏ mặt nhắc lại.

Một chỗ khác của máy truyền tin, Thạch Nam sờ mũi một cái, vô cùng chột dạ sợ hãi quan sát Hạ Thiệu Nhiên. Làm sao lại quên mất đang nói chuyện ở băng tần chung, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n đại sư huynh thân ái nhất định đã nghe được lời nói vừa rồi đi!

Thạch Nam sờ mũi một cái, "Ai nha, không thèm nghe cô nói nữa, Khuynh Tâm đang gọi tôi trên tuyến!"

Tiểu Anh dí dỏm le lưỡi: "Hừ! Tôi không thèm nghe anh nói nữa, tôi còn muốn chờ Cao Mộc!"

"Cô đang đợi ai?" Giọng trầm thấp vang lên bên tai Tiểu Anh. "Tôi đang đợi."

Giọng nói này. Đại quân gia Cao Mộc!

Tiểu Anh bị quân gia ma quỷ khủng bố tỏa ra khí thế áp bức mãnh liệt, sợ đến quỳ gối trong đông cỏ khô, sắc mặt lúng túng nói: "Thanh, Thanh Sa đại nhân, làm sao cô biết tôi đang ở đây?"

Về mặt Cao Mộc Thanh Sa dữ tợn, ôm lấy tay hỏi: "Đây chính là lời tôi muốn hỏi cô."

"Tôi là không có việc gì ra ngoài đi dạo một chút, không khí buổi tối rất tốt, ha ha!" Tiểu Anh cười gượng hai tiếng, bò dậy, vỗ vỗ tay.

Cao Mộc nương lông mày thô đen: "Là thế này phải không? Mới vừa rồi tôi rõ ràng nghe được cô nói đang đợi tôi."

"Không phải như thế." Tiểu Anh bị đại quân gia hung hãn ép lui về phía sau, bày tay nhỏ bé nói: "Ngài nhất định là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Cao Mộc trợn mắt, quát: "Vậy cô lén lút lút lút làm gì ở nơi này, rình coi sao?" Rình coi sao!!!

Tiếng nói vô cùng to lớn kinh động đám đàn ông trong bồn tắm, từng người một nhanh chóng khép hai chân, kẹp chìm nhỏ lại, hoảng sợ nhìn về cửa thông gió nhỏ, trong đó một vị sợ hãi kêu lên: "Là ai? Người nào đang rình coi."

Ngoài cửa sổ, Tiểu Anh và Cao Mộc Thanh Sa cùng sững sờ, trợn mắt. Một giây kế tiếp, không hẹn mà cùng nhanh chân chạy về phía tiểu viện, Tiểu Anh chạy còn nhanh hơn thỏ, Cao Mộc Thanh Sa mập mập cường tráng không cam lòng rơi ở phía sau. Hai người chạy một hơi đến cây anh đào lớn, làm bộ như khí định thần nhân ngấm trăng nói chuyện phiếm, Tiểu Anh nói: "Hoa anh đào mau nở ra."

Cao Mộc nói: "Đúng vậy, mau nở ra."

"Cộc cộc tách tách cộc cộc." Nửa người dưới quần khăn tắm, trên chân đạp guốc gỗ, đám đàn ông tức giận dằng dằng vọt tới sau tường bắt sống kẻ rình trộm. Sau khi tiếng bước chân cộc cộc tách tách cộc cộc đi qua, Tiểu Anh và Cao Mộc đồng thời như bóng cao su xì hơi, không có hình tượng ngã nghiêng ở trên ghế dài dưới cây đại thụ anh đào, thở hổn hển.

"Nguy hiểm thật!" Tiểu Anh vỗ ngực, nói: "Suýt nữa là bị bắt rồi, quá mất mặt."

Cao Mộc đã lâu không có vận động rồi, cảm thấy hoạt động một chút, mệt mỏi khiến cả người toát đầy mồ hôi cũng thật có ý tứ, khóe miệng cong lên. Thạch Nam vẫn mở ra máy truyền tin cười ra tiếng, "Tiểu Anh, cô quá thú vị rồi, nổ súng có thể bắn rơi chim thì thôi đi, rình coi còn bị người phát hiện. Ha ha, thật thú vị. Ha ha."

Trên mặt Tiểu Anh không nén được giận, nhỏ giọng quát lớn: "Cười cái gì?"

Nụ cười trên mặt Cao Mộc Thanh Sa cứng đờ.

Tiểu Anh cảm giác có cái gì không đúng, lập tức nghiêng đầu nặn ra nụ cười giả dối: "Tôi đang lằm bằm lâu bầu, lằm bằm lâu bầu, hắc hắc!"

Lông mày đại quản gia nhướng lên, "Cô ở đây nói chuyện với người nào." Đôi mắt nhỏ như X - quang quét nhìn trên dưới Tiểu Anh, tìm kiếm tai nghe điện thoại linh tinh gì đó.

"Tôi không có nói chuyện với ai hết, tôi đang lằm bằm lâu bầu thôi." Tiểu Anh run rẩy ngửa thân thể ra sau, nghĩ thầm Cao Mộc nhất định sẽ hoài nghi cử động quái dị của cô, thái độ biến hóa trong nháy mắt, giả bộ đáng vẻ khổ não rồi rầm. Quyết định, hai tay vỗ đùi, chủ động giao phó: "Ai u! Nếu bị đại quản gia ngài phát hiện, tôi liền nói thật với ngài luôn. Thật ra thì, thật ra thì, tôi là người có hai nhân cách."

"Hai nhân cách?" Đại quản gia hoài nghi.

"Ừ, hai nhân cách." Đầu nhỏ của Tiểu Anh nhanh chóng xoay chuyển, biên soạn một chuyện xưa. Cô đặt tay nhỏ bé ở trên đầu gối, vẻ mặt nghiêm túc, lại xấu hổ mở miệng: "Tôi là đang nói chuyện với một người khác trong tôi. Một người khác trong tôi, cô hiểu không?"

Cao Mộc lộ ra vẻ mặt không tin tưởng. Tiểu Anh nói: "Thật ra thì, trước kia tôi không giống như bây giờ, rất mập rất xấu rất ngu. Khi đó tôi thường gặp phải nam sinh cười nhạo, nữ sinh chèn ép, bọn họ đều ở sau lưng cười nhạo tôi là một đứa mập ngu xuẩn, xấu xí. Cho nên tôi không có bạn bè, cũng không còn người nguyện ý trao đổi với tôi. Tôi thường soi gương nói chuyện với chính mình, thời gian dài liền dưỡng thành thói quen này."

Cao Mộc Thanh Sa nghe lời nói này của cô, nghĩ tới mình cũng là bởi vì đáng dấp xấu xí, bộ dạng béo nên bị đàn ông ghét bỏ, phụ nữ chèn ép. Hôm nay ba mươi tám tuổi rồi còn không có người muốn. Nghĩ tới đây, đặc biệt tức giận.

"Hừ hừ!" Lỗ mũi Cao Mộc Thanh Sa hừ giận, "Những tên đàn ông xấu xa kia chỉ để ý bề ngoài, không hiểu coi trọng nội tâm, là sinh vật đáng ghét nhất thế giới này. Những đám phụ nữ ngu xuẩn kia dựa vào mình có mấy phần thù mị liền cười nhạo người khác, hoàn toàn không thể hiểu được bi ai của phụ nữ vừa mập vừa xấu. Họ chỉ biết cười nhạo, hoàn toàn không thể trải qua tâm tình của chúng ta, không hiểu tâm tình chúng ta cũng cần quan tâm, cần bạn bè và người yêu."

"Đúng vậy, cô gái xấu xí cũng có quyền theo đuổi tình yêu, khi đó tôi biết rất rõ mình không đẹp không xinh, trong lòng lại chưa bao giờ dừng lại khát vọng được yêu, hy vọng mình có thể gặp được một bạch mã vương tử sẽ không ghét bỏ mình. Ha ha! Đại quản gia, người đừng cười nhạo tôi nha!" Tiểu Anh giả bộ đáng vẻ rất ngưỡng ngùng. Lý Khuynh Tâm nói với cô, diễn cái gì phải giống như cái đó, kẻ trộm thành công chính là một tên lương gạt thành công.

Cao Mộc không cười mà là than thở, "Phụ nữ nào không phải như thế, cô may mắn hơn tôi, bây giờ trở nên rất đẹp, có rất nhiều nam sinh thích cô!"

"Đại quần gia, người đừng nói như vậy, tôi không phải may mắn, là đủ cố gắng. Chỉ cần chịu cố gắng, ăn được khổ cực, nhất định có thể trở nên xinh đẹp."

"Cô vốn xinh đẹp, tự tôi biết mình có bao nhiêu xấu xí, cho dù vóc người thon thả, cá tính trở nên dịu dàng thì vẫn là một người xấu xí."

Tiểu Anh lắc đầu, "Cô chưa từng nghe qua một câu nói, trên đời không có người xấu xí, chỉ có phụ nữ lười ư? Những ngôi sao lớn kia có mấy người là trời sinh đã xinh đẹp đâu, đều là trải qua sửa đổi. Tin tưởng tôi." Trong đôi mắt to tròn tràn đầy kiên định chân thành.

Cao Mộc Thanh Sa đã không ôm bất cứ hy vọng nào, giờ đã bị ánh mắt kiên định đả động đến. Cô nhớ lại cô gái xấu xí mập mạp trong hình, không xác định hỏi: "Có thể không?"

Cô ấy hỏi có thể không? Dùng loại ánh mắt và giọng điệu không tự tin, không chắc chắn hỏi cô có thể không? Tiểu Anh nghĩ đến tình cảnh lúc mình gặp phải Lý Khuynh Tâm ở phi trường, cô cũng không hề tự tin hỏi "Tôi có thể sao?"

Khi mình gặp phải cuộc sống ở đây cốc, mất đi lòng tin với bản thân, xác thực cần phải có người tới kéo mình một phen. Khi đó Lý Khuynh Tâm giúp mình, như vậy hiện tại ai tới trợ giúp Cao Mộc Thanh Sa thoát khỏi khốn cảnh lúng túng đây?

Làm hiệp đạo là vì trợ giúp người cần trợ giúp, nếu như có thể giúp Cao Mộc thoát khỏi tình cảnh khó khăn, cho cô ấy hi vọng cũng là làm một chuyện tốt.

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Anh chỉ muốn lấy lòng Cao Mộc, lôi kéo cô đến bên cạnh mình. Bây giờ là thật lòng muốn trợ giúp cô, hào khí vỗ ngực một cái bảo đảm, "Tin tưởng tôi, chắc chắn sẽ không sai."

Lý Khuynh Tâm làm sao biến cô thành đạo tặc hiệp nghĩa, cô liền làm thế để biến Cao Mộc thành cô gái mảnh mai xinh đẹp.

Từ ngày này trở đi, Tiểu Anh vì Cao Mộc đặt ra một loạt kế hoạch giảm béo. Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Đại quần gia Cao Mộc cũng không làm việc tốn sức, bắt đầu hành động, rèn luyện thân thể, cự tuyệt thực phẩm dầu mỡ, chủ động giúp đỡ Tiểu Anh làm việc. Người ở bên ngoài nhìn ra Tiểu Anh Dữu Nguyệt mới tới nghiêm nhiên trở thành người tâm phúc bên cạnh đại quần gia nóng nảy, thái độ mọi người đối với cô vừa hữu nghị lại tôn kính thêm mấy phần.

Toàn bộ thức ăn cao nhiệt lượng của đại quần gia Cao Mộc đều thưởng cho Tiểu Anh. Buổi tối, Tiểu Anh trở lại gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, bưng hộp bánh kem ra, ăn bánh ngọt chocolate hương vị mềm mại ngọt ngào. Hạ Thiệu Nhiên mở cửa sổ nhảy vào, Tiểu Anh mừng rỡ, "Sao anh lại tới đây?"

Trong miệng Tiểu Anh mang theo bánh ngọt, chạy đến trước cửa sổ, kéo tốt rèm cửa sổ, lôi kéo tay Hạ Thiệu Nhiên đến ngồi xuống bên cạnh mép bàn, bản thân thì nhảy đến trong ngực anh, nắm cả cổ của anh, không ngừng cọ như một con mèo, "Mấy ngày không gặp, em rất nhớ anh đó!"

Hạ Thiệu Nhiên nhìn mảnh vụn chocolate bên cạnh môi hồng, nhìn lướt qua bánh ngọt trên bàn, nói: "Những ngày sau này rất dễ chịu."

Tiểu Anh cười híp mắt nói: "Ừ! Cá tính của em luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh."

Hạ Thiệu Nhiên không nói, nhìn cô chăm chăm.

"Có chuyện gì không?" Tiểu Anh hỏi. Hạ Thiệu Nhiên móc từ trong túi áo ra một tờ giấy.

Tiểu Anh thấp thỏm trong lòng, rất sợ. Ngón tay trắng mềm giật giật, không dám nhận lấy, đầu nhỏ dựa vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, nhẹ nói: "Vậy anh nói cho em biết đi!"

Hạ Thiệu Nhiên rừ mí mắt xuống, vò tờ giấy thành một cục bỏ vào trong túi áo, hai cánh tay ôm chặt cô, chỉ nói một câu. "Có anh ở đây."

Rõ ràng nhớ kỹ lời của anh, cũng hiểu anh có ý gì, biết Đặng Nguyên Mỹ Tuyết có thể là mẹ của mình thì trong lòng vừa kích động vừa tức giận. Hiện tại biết bà không phải, đáy lòng lại là cảm giác mất mát nồng đậm.

Tiểu Anh cắn môi dưới, nháy mắt mấy cái: "Nhiên, có anh thật tốt!" Ép buộc nước mắt của mình trở về, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên gò má Hạ Thiệu Nhiên. Bây giờ đã rất hạnh phúc rồi, không nên quá tham lam. Cha mẹ ruột, xem như là một tiếc nuối đi!

9. Chương 9-1

Trong phòng piano, giáo sư âm nhạc còn chưa tới. Chủ tớ ba người ngồi chung một chỗ tán gẫu, thương thế Lương còn chưa lành, vẫn kiên trì theo Ái Hương nghe giảng, Tiểu Anh pha trà lại cho mọi người, chuẩn bị xong món ngọt nhỏ ngon miệng

Ái Hương nhận lấy trà lại, cười híp mắt nói với Tiểu Anh: "Dữu Nguyệt, hôm nay khí sắc rất tốt, khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng hào nhá!"

"Thật sao?" Tiểu Anh bấm bấm khuôn mặt nhỏ bé của mình, ngượng ngùng, cười híp mắt nói với cô: "Có thể là tối hôm qua đắp mặt nạ hoa hồng có hiệu quả tốt. Ha ha!"

Không bao lâu, giáo sư âm nhạc của Ái Hương đi vào dạy. Tiểu Anh nói dối với Lương là bụng không thoải mái, muốn đi toilet. Đi ra từ phòng học âm nhạc, trực tiếp chạy đến đại sảnh. Khí thế đại sảnh lâu một xa hoa như cung điện, đại quân gia Cao Mộc Thanh Sa cầm khăn lau chùi tay vịn cầu thang. Trước kia cô ấy cũng không làm việc tốn sức, nhưng sau khi nghe Tiểu Anh nói, liền bắt đầu giảm cân. Tiểu Anh chấp tay sau lưng, "Thanh Sa đại nhân!"

Cao Mộc xoay người, vừa nhìn là cô liền hung dữ mở miệng: "Lại không ở bên cạnh đại tiểu thư cho tốt, lười biếng chạy loạn khắp nơi. Lương biết cô đi ra không?" Cao Mộc nghe lời đang giảm cân, nhưng tâm trung thành với nhà Đặng Nguyên sẽ không thay đổi, tuyệt không bỏ qua cho bất kỳ người nào không trung tâm với nhà Đặng Nguyên.

"Anh ta biết." Tiểu Anh nhượng lòng mày nhỏ, nói: "Không nghe lọt những thứ nghệ thuật cao nhã kia, có Lương quân phụng bồi đại tiểu thư rồi, không cần lo lắng."

Cao Mộc Thanh Sa tiếp tục lau cầu thang, "Buổi sáng cân trọng lượng, ít đi năm cân."

"Giảm cân thành công rồi, chỉ cần kiên trì bền bỉ, rất nhanh liền mảnh mai."

Hộ vệ mang theo một đàn ông xa lạ đi vào, trên tay người đàn ông xách theo hai hộp quà. Hộ vệ khom lưng 90 độ, nói: "Đại quân gia, vị hôn phu của Ái Hương tiểu thư - Sâm Xuyên tiên sinh phái người tặng lá trà tới cho lão tiên sinh."

Sâm Xuyên Minh Trí - chủ nhân sau lưng Ma Lý phái sát thủ lòng bắt đại tiểu thư. Sâm Xuyên Minh Trí! Hừ hừ! Đầu nhỏ của Tiểu Anh chuyển nhanh, nghĩ thầm có lẽ đây là cơ hội tốt để đến gần Đặng Nguyên Nhất Lang, liền nói: "Đại quân gia, để Dữu Nguyệt đưa cho lão tiên sinh nha".

"Cô?" Cao Mộc nhìn Tiểu Anh một chút.

Tiểu Anh nói: "Dù sao hiện tại tôi cũng không có việc làm."

Cao Mộc Thanh Sa do dự, cuối cùng vẫn quyết định để Tiểu Anh đi đưa lá trà, cũng dặn dò: "Giao lá trà cho người bên cạnh lão tiên sinh là được rồi, không nên quấy rầy đến lão tiên sinh, không nên tùy tiện xông loạn, lại càng không được lên lầu hai." Đại Quân Gia Cao Mộc Thanh Sa đột nhiên nghiêm túc: "Có nghe hay không?"

"Nghe được, đại nhân. Tôi rất nhanh liền trở lại." Tiểu Anh cầm hai bao lá trà, ra khỏi đại lâu, xuyên qua sau hoa viên, chạy thẳng tới nhà lầu nhỏ hai tầng đơn độc ở hậu viện.

Bên trong vườn, dưới tàng cây hoa anh đào lớn, tóc dài che kín nửa bên mặt, Ma Lý nhìn trộm hết tất cả.

Gia quý nhà Đặng Nguyên rất nghiêm khắc, cho dù không ai canh giữ biệt thự, cũng không có người dám tự tiện bước vào nửa bước. Tiểu Anh đi vào căn nhà nhỏ hai tầng vắng tanh, bên trong đại sảnh không có một bóng người. Nhìn bốn phía xung quanh một chút, xác định không có ai theo dõi dò xét mới nhón chân leo lên lầu hai. Thân thể dính vào trên vách tường cửa cầu thang, Tiểu Anh lấy điện thoại di động ra cài đặt thăm dò, điều khiển điện thoại di động nhìn trộm tình huống cuối hành lang.

Ánh sáng ảm đạm trong hành lang, thò đầu thăm dò cánh cổng kim loại, lúc thấy khóa mật mã chỉ tay và tròng đen, Tiểu Anh rũ hai vai xuống. Thu hồi thăm dò, rút ra, nhanh chóng xoay tay lại, hậm hực xuống lầu. Mới vừa đi tới lầu một liền phát hiện Đặng Nguyên Nhất Lang đang đứng ở giữa đại sảnh, mặt không vui nhìn mình. Á.

Đặng Nguyên Nhất Lang trợn mắt chấp tay sau lưng, Tiểu Anh run tay một cái, hộp quà lá trà thiếu chút nữa rớt xuống đất. "Lão, lão tiên sinh, tôi là tới đưa lá trà cho ngài. Mới vừa rồi không có tìm được người, cho nên, cho nên liền." Ánh mắt Tiểu Anh liếc về phía lầu hai, Đặng Nguyên Nhất Lang giận đến dựng râu trợn mắt.

"Con nhóc to gan, dám ở chỗ này tùy tiện xông loạn." Đặng Nguyên Nhất Lang hét lớn với hộ vệ một tiếng, bàn tay người cao ngửa lớn liền bỏ nhào tới, nứ lấy cổ áo của Tiểu Anh.

"Á! Á! Buông tôi ra, tôi tới đưa lá trà, tôi không cố ý đi lầu hai. Á!!!!" Tiểu Anh giãy giụa giải thích.

Tên đàn ông cường tráng đó hoàn toàn không nghe, đoạt lấy hộp quà lá trà trong tay cô, giơ cổ áo của cô lên, lôi cô ra ngoài cửa, ném cô ra ngoài như là ném con gà con.

"Bịch!" Cái mông nhỏ chạm đất, Tiểu Anh đau đến nhe răng trợn mắt, buồn bã nhìn đại sảnh tối đen như mực ở trước mặt.

Tiểu Anh xoa cái mông nhỏ trở lại phòng học âm nhạc, Ái Hương nhìn khuôn mặt đau khổ của cô liền hỏi: "Sao á?"

Tiểu Anh hít hít lỗ mũi ủy khuất nói: "Mới vừa rồi không cẩn thận ngã một cái."

"Ngã thế nào?"

"Cái mông."

"Ha ha ha!" Ái Hương che môi cười.

"Tiểu thư thật không có lòng thông cảm." Tiểu Anh cong môi, nhăn lỗ mũi. Hai cô gái xấp xỉ tuổi nhau giống như có lẽ đã thành bạn tốt, cười đùa vui vẻ.

Một thị nữ chạy chậm tới đây, "Tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh tới, đang chờ ngài ở phòng khách."

Vừa nghe đến cái tên này, Lương rũ mí mắt xuống, thân là người làm, tâm tự ti lại quấy phá.

Ái Hương giận tái mặt, nói với thị nữ: "Nói tôi bị bệnh, không tiện gặp khách."

"Chuyện này." Thị nữ do dự một hồi mới nói: "Vâng" Ái Hương nhìn Lương, Lương im lặng không lên tiếng.

Ái Hương không thích ông quyết định hôn sự cho cô chút nào, nhưng cũng không có năng lực phản bác. Mỗi lần Sâm Xuyên tới, cô đều cố ý trốn tránh, không phải giả bộ bệnh thì chính là làm bộ không có ở nhà. Ái Hương buồn bực không vui nằm ở trên bàn, nhìn chằm chằm tổ hợp chén sứ màu trắng, đôi mắt đỏ lên.

"Cốc cốc cốc" Thị nữ gõ cửa bên ngoài, "Không xong rồi tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh muốn lên thăm ngài."

Cái gì? Tên Sâm Xuyên này. Ái Hương vọt đứng lên từ trên ghế, lôi kéo Tiểu Anh chạy đi từ cửa nhỏ của phòng học âm nhạc. Lương ngồi một mình ở trong phòng học âm nhạc, trong lòng không có cảm giác.

Ái Hương lôi kéo Tiểu Anh bảy lần quẹo tám lần rẽ ở trong hành lang, đi tắt trở lại khuê phòng của mình, vén chăn lên chui vào. Sau khi Tiểu Anh hít sâu mới mở cửa đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Không lâu lắm, Sâm Xuyên Minh Trí lên lầu. Hắn mặc tây trang màu trắng, đeo kính gọng vàng, khuôn mặt gầy, xương gò má nhô lên, nghe nói phụ nữ có gương mặt gầy, xương gò má cao là tướng khắc phu, tên Sâm Xuyên Minh Trí này có thể khắc thể không đây? Tiểu Anh nghĩ đến những chuyện hắn làm với Ái Hương nên không thể nào thân thiết được.

"Vị này là Sâm Xuyên tiên sinh - vị hôn phu của tiểu thư." Thị nữ giới thiệu hai người, "Thị nữ mới của tiểu thư Tiểu Anh Dữu Nguyệt."

"Xin chào Sâm Xuyên tiên sinh, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn" Tiểu Anh cúi người chào 90 độ, giọng nói cứng nhắc, vẻ mặt lạnh lùng, thái độ nghiêm túc nói.

Sâm Xuyên Minh Trí là con nhà giàu, cũng không để cảm giác ưu việt, lễ phép của thị nữ ở trong mắt, nói thẳng: "Bây giờ Ái Hương thế nào, tôi muốn vào thăm cô ấy một chút."

"Trúng gió, nổi lên bệnh sởi, hiện tại khắp người đều là nốt đỏ. Bác sĩ nói bệnh sởi này là vi khuẩn dễ lây bệnh, Sâm Xuyên tiên sinh vẫn là đừng đi vào, Dữu Nguyệt sẽ chuyển sự quan tâm của ngài cho đại tiểu thư."

"Ái Hương bệnh nặng như vậy, tôi làm vị hôn phu, càng nên hầu ở bên người cô ấy."

"Sâm Xuyên tiên sinh, bệnh của tiểu thư thật rất nghiêm trọng, trên mặt đã nổi lên rất nhiều nốt đỏ bệnh sởi. Đây đối với tiểu thư mà nói là hành hạ cực kỳ nghiêm trọng, cô ấy không muốn bị người nhìn thấy đáng vẻ xấu xí bây giờ. Vẫn là, mời ngài đi về trước!"

Sâm Xuyên không cam lòng, nói: "Sao tôi lại ghét bỏ cô ấy được, Ái Hương ngã bệnh, tôi nên bồi ở bên cạnh cô ấy." Bàn tay khoác lên trên tay nắm cửa.

Tiểu Anh ngăn hắn lại, "Sâm Xuyên tiên sinh, tâm tình tiểu thư không tốt, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng bệnh tình, ngài muốn nhìn cô ấy thì phải nhanh lên một chút, vẫn là. . . ." Hai cặp mắt giằng co đến một nơi, Sâm Xuyên nhìn chằm chằm Tiểu Anh không tha, Tiểu Anh không chịu yếu thế đáp lễ hắn.

Không khí có chút khẩn trương, thị nữ đan tay vào nhau, nhìn tới nhìn lui trên mặt hai người, không biết người nào thua trận trước.

Mắt sáng chợt lóe sau kính gọng vàng, lông mày bên trái của Sâm Xuyên nhướng lên, tay phải đẩy đẩy gọng kiếng, nói: "Xin chuyển lời cho Ái Hương, xin cô ấy an tâm dưỡng bệnh, mấy ngày nữa tôi lại đến thăm cô ấy."

"Đi thông thả, Sâm Xuyên tiên sinh!" Tiểu Anh khom lưng cúi người chào.

Sâm Xuyên xoay người rời đi, ánh mắt hung hăng nhìn lướt qua Tiểu Anh, thị nữ nháy mắt dựng thẳng ngón cái với Tiểu Anh.

Haizz! Tiểu Anh thở dài một hơi, đẩy cửa vào nhà, vui mừng nói: "Tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh đi rồi!"

"."

"Tiểu thư."

"." Tiểu Anh đi tới bên giường, vén chăn lên, Ái Hương đã sớm rơi lệ đầy mặt.

"Thế nào?" Tiểu Anh cẩn thận ngồi xuống ở bên giường, cầm khăn tay lau đi nước mắt trên mặt Ái Hương, "Tại sao khóc?"

"Hôm nay đuổi Sâm Xuyên đi, ngày mai hắn vẫn đến được, chẳng lẽ mỗi lần tôi đều phải giả bộ bệnh sao? Vừa nghĩ tới mình sớm muộn gì cũng phải gả cho hắn, cùng ngủ một giường lớn, cùng ăn một bàn cơm, cả ngày lẫn đêm đều phải ở cùng với hắn, tôi chỉ muốn khóc. Dữu Nguyệt, tôi không muốn gả cho hắn, người tôi thích chính là Lương. Hu hu."

"Vậy nói với tiên sinh và phu nhân đi, nói cho bọn hắn biết cô không thích Sâm Xuyên, người trong lòng cô là Lương."

"Vô dụng, chuyện ông nội đã quyết định, ai cũng không thay đổi được, ngay cả cha cũng bất lực thôi."

"Vậy cô và Lương bỏ trốn đi!" Tiểu Anh nghĩ ra chủ ý xấu.

"Không được, nhà Đảng Nguyên sẽ đuổi theo chúng tôi đến chân trời góc biển. Hơn nữa, tôi cũng không bỏ được cha mẹ." Nghĩ đến tương lai không hề có hy vọng của mình, Ái Hương khóc càng lợi hại hơn.

"Đúng vậy, đại đa số cô gái đều không thích sau khi kết hôn sẽ cách cha mẹ quá xa, cha mẹ cũng không ưa thích con cái cách mình quá xa."

Ái Hương nức nở nói: "Mẹ từng nói qua, không muốn tách ra với tôi, tương lai tôi kết hôn phải ở chung một chỗ với bà."

10. Chương 9-2

Tiểu Anh không có dũng khí đi mở tờ xét nghiệm DNA đó ra, nhưng nghe lời nói của Ái Hương thì đã rất xác định mình không phải là con của Mỹ Tuyết và Quân Nhất, nếu không sẽ không bị vứt ở Trung Quốc xa xôi.

Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt là điều tra chân tướng của bảo tàng, không nên nghĩ đến những thứ này. Tiểu Anh sửa sang lại tâm tình, lau nước mắt trên mặt Ái Hương, "Cách kết hôn còn một thời gian, chúng ta cùng nhau nghĩ một vài biện pháp đi!"

"Nghĩ biện pháp làm gì?"

"Để cái mộng đừng bị đau." Hả! Cái mộng, Ái Hương cười rộ lên.

Sâm Xuyên Minh Trí rời đi từ chỗ Ái Hương, trực tiếp đi hậu viện thăm hỏi Đảng Nguyên Nhất Lang. Trong phòng lắp đặt thiết bị có phong cách khác tiền viện rất nhiều, Sâm Xuyên Minh Trí ngồi xổm quy củ ở trên sàn nhà, hai tay chống đầu gối, cúi thấp đầu, thành khẩn nói: "Xin ông nội hủy bỏ hôn sự của cháu và Ái Hương!"

Lão đầu nhú mày, giọng nói giương cao: "Đang tốt, sao lại nói lời này? Không phải cháu thích Ái Hương sao? Hay cháu đã coi trọng cô gái khác."

"Không, không phải như vậy. Ông nội, lòng của cháu đối với Ái Hương sẽ không thay đổi, hủy bỏ hôn ước là bởi vì, bởi vì." Mặt Sâm Xuyên lộ vẻ khó xử.

Lão đầu nói: "Vậy thì vì cái gì?"

"Có ý nghĩ như vậy, chủ yếu là do cháu có cảm giác, Ái Hương giống như không yêu thích cháu. Nếu như giữa hai người không có tình cảm, miễn cưỡng ở chung với nhau nhất định sẽ không hạnh phúc. Thay vì miễn cưỡng cô ấy, cháu càng muốn hy sinh chính mình, hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc. Làm ơn, xin ngài thành toàn." Sâm Xuyên Minh Trí khom lưng thi lễ.

"Vấn đề xuất hiện ở trên người Ái Hương đúng không? Bây giờ con bé còn không hiểu chuyện, lạnh nhạt với cháu, không muốn thân cận với cháu, chờ sau khi các cháu kết hôn sẽ không giống vậy nữa. Phụ nữ, đều là như vậy." Lão già nhớ tới mình người vợ đã qua đời, rủ mí mắt xuống nói: "Sau này đừng nhắc lại chuyện hủy bỏ hôn ước nữa."

"Nhưng, ông nội!"

"Ta nói không cho nói."

"Vâng" Sâm Xuyên cúi thấp đầu, lộ ra nụ cười đắc ý.

Mặt trời hạ xuống, ánh trăng treo lên, thế giới lại một lần nữa lâm vào bóng tối.

Trong phòng, Tiểu Anh nằm ở trên giường nhỏ, cái mộng nhỏ đau không chịu nổi, ngủ không yên. Cửa sổ trong suốt đột nhiên khoác lên bóng đen, Tiểu Anh nhắm mắt giả bộ ngủ. Cửa sổ bị nhẹ nhàng mở ra, bóng đen nhanh chóng nhảy vào bên trong nhà, không gây ra một tiếng động đến gần bên giường.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi xuống ở cạnh giường, bàn tay mang bao tay da màu đen, nhẹ nhàng đụng vào khuôn mặt nhỏ bé mềm mại, thương yêu vuốt ve.

Tiểu Anh nghiêm mặt, nén cười, cho đến khi môi lạnh bạc rơi vào bên gò má mới không nhịn được nữa mà bật cười.

"Giả bộ ngủ?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

Tiểu Anh bĩu môi: "Không ngủ được. Cái mông ngã trên mặt đất, đau."

Làm bộ đáng đáng thương khiến Hạ Thiệu Nhiên nhìn thấy mà vừa ngứa ngáy lại đau lòng. Bàn tay chuyển qua trên mông dẹt nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve hỏi: "Sao lại vậy?"

"Bị người ném ra từ trong biệt thự của Đằng Nguyên Nhất Lang."

"Mèo dần!" Hạ Thiệu Nhiên cời bao tay xuống, ngón tay phác thảo dọc theo quần ngủ. Tiểu Anh dè tay của anh lại, ngăn cản, "Làm gì đó!"

"Nhìn một chút."

"Đừng nhìn."

"Cô gái của anh, anh không thể nhìn sao?"

"Ai yêu, vẫn là con gái nhà người ta mà bị đàn ông nhìn cái mông, sẽ rất thẹn thùng đó!"

Hạ Thiệu Nhiên không để ý phản đối của cô, kéo quần ngủ xuống. Nhờ ánh trăng sáng liền nhìn thấy một mảnh bầm tím trên mông dẹt nhỏ trắng trắng nộn nộn." Mặt của Tiểu Anh đỏ hết lên.

Hạ Thiệu Nhiên ngoài miệng nói cô dần, trong lòng lại đau nhức, kéo quần ngủ của cô lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa cho cô. Lòng bàn tay dày rộng mang theo sức nóng, sức nóng xuyên thấu da, thoải mái không ít.

Tiểu Anh nằm lỳ ở trên giường, đôi tay lót dưới cằm, nói: "Lần này em cũng không có phí công, lần hai của biệt thự hậu viện có căn mật thất, mật mã khóa là chỉ tay và tròng đen."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Anh biết rõ."

"Anh biết sao?" Tiểu Anh nghiêng đầu nói: "Biết rồi sao không sớm nói cho em biết, làm hại em bị ném ra ngoài, cái mông té đau. Em mặc kệ, anh giúp em báo thù, đá cái mông của hắn, để cho hắn ba ngày không xuống giường được."

Hạ Thiệu Nhiên lặng lẽ xoa cái mông nhỏ, trong đầu tính toán những chuyện khác. Tiểu Anh được xoa thoải mái, con sâu ngủ bò ra ngoài, mắt từ từ khép lại.

Hạ Thiệu Nhiên rút bàn tay nóng ra, đắp kín mền, Tiểu Anh mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, "Báo thù cho em, đá cái mông của hắn."

Không cần Tiểu Anh nói, Hạ Thiệu Nhiên cũng sẽ báo thù cho cô.

Sau nửa đêm hôm nay, tầng hai biệt thự ở hậu viện gà chó không yên, trên mông của người đàn ông cường tráng bị ghim nĩa, phát ra tiếng la gào khóc.

Thái độ của đại quân gia Cao Mộc Thanh Sa đối với người khác bắt đầu trở nên tốt hơn, không phải nữ kim cương hung hãn kéo giọng nói chuyện hung dữ nữa, ấn tượng của bọn thị nữ với cô cũng đang từ từ chuyển biến.

Tiểu Anh muốn tiếp xúc gần thêm một bước với Cao Mộc, muốn học tập đan áo len với cô ấy. Tiểu Anh nhiều mưu ma chước quỷ tìm ra một cái áo khoác len hở cổ, dùng đinh kéo thân áo trước ra, len sợi đứt đoạn. Cô cầm áo len hở cổ đã bị phá hết, gõ cửa phòng của Cao Mộc Thanh Sa.

"Có chuyện gì không?" Thái độ Cao Mộc cũng không nhiệt tình, hình như còn có đề phòng với Tiểu Anh.

"Ừ, cái đó, tôi muốn hỏi đại quân gia có biết ai khâu vá sửa lại áo len không?" Tiểu Anh nói xong lấy áo len hở cổ trong tay ra.

Cao Mộc nhìn chỗ bị hư, cô tiếc rẻ nói: "Tôi thích cái áo này nhất, vứt bỏ như vậy thì rất đáng tiếc!"

Một cái áo len hở cổ màu hồng nhạt, kiểu dáng đơn giản. Cao Mộc nhú nhú mày, nhận lấy nhìn, suy nghĩ một chút liền mở cửa nói: "Vào đi, tôi giúp cô vá lại."

"Quần gia đại nhân, còn có thể khâu vá sửa lại áo len sao?" Tiểu Anh giả bộ đáng giết mình, hăm mộ Cao Mộc Thanh Sa.

"Thế nào, không tin tôi sẽ khâu vá sửa lại áo len." Cao Mộc mở hộp tử, lấy một hộp len sợi màu hồng không đồng màu ra, màu sắc tương phản kém hơn áo len hỏ cổ.

Tiểu Anh giả bộ lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm của Cao Mộc, phát ra tiếng kêu khoa trương: "Oa, những thứ này đều là Thanh Sa đại nhân ngài đan sao?"

"Ừ." Cao Mộc chọn xong que đan liền khơi sợi len lên.

"Thật là xinh đẹp, thật không thể tin được."

Đừng xem dáng vẻ cao lớn thô kệch của Cao Mộc, cô ấy rất khéo tay, hai ba mũi đã sửa tốt áo len, hơn nữa còn dùng hạt châu may ra mấy đóa hoa nhỏ, gia tăng điểm sáng cho áo len hỏ cổ kiểu dáng đơn giản. Lần này Tiểu Anh thật sự là phát ra tiếng than thở từ tận đáy lòng, "Thanh Sa đại nhân thật là lợi hại, có thể dạy tôi đan áo len không?"

"Cô muốn học?" Cao Mộc liếc mắt nhìn cô.

"Ừ."

"Cô gái khác đều nghiện internet, đi dạo phố, đi chơi, tại sao cô muốn học đan áo len?"

Tiểu Anh mím môi cười, "Thật ra thì tôi muốn tự tay đan áo len tặng cho bạn trai tôi."

Cao Mộc Thanh Sa nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới nói: "Được rồi!"

Tiểu Anh vui mừng ôm lấy Cao Mộc. Không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác, Cao Mộc lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng trong lòng vẫn thật vui mừng. Rốt cuộc có người phát hiện ưu điểm của cô, thích ưu điểm của cô rồi.

Tiểu Anh ôm lấy Cao Mộc Thanh Sa, cười đến như một tên trộm.

.....

Chuyện vô cùng cấp bách là thăm dò mật thất lâu hai trong biệt thự màu đen. Phía sau nhà Đằng Nguyên, đại sư phụ đang ninh canh sâm. Tiểu Anh mượn cơ hội lấy đồ ngọt cho đại tiểu thư, đi tới phía sau, cái mũi nhỏ ngửi thấy: "Thơm quá đi, trong nồi nấu cái gì vậy?"

"Canh tẩm bổ sức sống cho lão tiên sinh." Đại sư phụ cười ha hả nói.

"Ồ!" Tiểu Anh cười híp mắt nói: "Cháu không thể len lén ném một hộp sao?"

"Con nhóc cháu thật là tham ăn!"

"Ha ha!" Tiểu Anh mở cái nắp lên, cầm cái muỗng nhẹ nhàng múc một ngụm canh, thổi nguội, tiến tới bên khóe miệng, nước canh mỹ vị đi vào trong miệng. "Mùi vị, rất ngon đúng không?"

"Ừ. Rất ngon!"

Đại Sư Phụ xoay người lấy món rau, Tiểu Anh nhìn bốn bề vắng lặng, nhanh chóng trong rắc bột màu trắng vào nồi canh. Bỏ thêm nguyên liệu, canh càng thơm nồng.

Bóng tối rất nhanh lại tới, khi cả nhà Đằng Nguyên đều ngủ say, Tiểu Anh mặc quần áo dạ hành vào, mang theo công cụ tiến về phía hậu viện. Hiểu rõ toàn bộ địa hình, nắm giữ thời gian thay ca của hộ vệ, cô tránh người tuần đêm, thành công lén vào tầng hai của hậu viện. Đằng Nguyên Nhất Lang ở trong phòng, ăn nhằm thuốc ngủ, Đằng Nguyên Nhất Lang ngủ mê man bất tỉnh nhân sự. Tiểu Anh mở mí mắt của ông ra, sao chép tròng đen của ông ta. Ra khỏi gian phòng, đập lên cầu thang, điện thoại di động khổng lồ chế camera dừng lại hình ảnh. Mỗi lần đứng trước hệ thống an ninh, đều muốn cảm tạ cracker(1) Thạch Nam.

Nhìn màn hình khóa mật mã nhắm quét chuẩn con người. Tròng đen, qua cửa. Cắm dụng cụ mở khóa điện tử lên bàn phím khóa mật mã, nhanh chóng tính toán tổ hợp bí mật. Móc từ trong túi ra bóng mắt đậm màu, nhẹ nhàng quét phần lên màn hình cảm ứng khóa chỉ tay, sau đó che vải trắng lên trên, nhẹ nhàng nhấn một cái. Chỉ tay, qua cửa. "Tích" phá giải mật mã, mở được cửa rồi.

Tiểu Anh nhướn mày, nhẹ nhàng mở cửa tiến vào mật thất. Tình cảnh bên trong làm cho cô lạnh hết cả sống lưng.

Chú thích:

(1) Cracker: tội phạm máy tính

Giải thích : Người say mê, yêu thích máy tính, nhưng để đùa nghịch, họ cố phá những hệ thống bảo vệ của máy tính bằng cách tìm mọi biện pháp để đột nhập vào những hệ đó. Nhiều người trong họ cho những hoạt động của mình sẽ phơi bày những vết nứt và những sơ hở trong sự bảo vệ của hệ máy tính, mà bọn tội phạm có thể sẽ lợi dụng khai thác. Tuy nhiên, nhiều nước (hoặc bang) có những điều luật quy định việc thâm nhập vào một máy tính không phải của mình mà không được phép, là một tội nặng. Điều này cũng đúng ngay cả những trường hợp mà kẻ tội phạm đó không phá hỏng những dữ liệu tìm thấy trong máy tính.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-ap-yeu-thuong-phan-2>